

העולם הזה

כתבה מצולמת מיוחדת

קרב בגבול צפון

ספור השער

אופנה
עברית

העולם הזה

העורך הראשי:
אורי אבנרי

ראש המערכת:
שלום כהן

עורכת-משנה:
דוב איתן, אורי סלע

עורך כיתוב:
איתן נבירון

הכתב הראשי:
אליהו כרמל

עורך תכנית:
אהרון צור

צלם המערכת:
יהודה זעירא

חברי המערכת:

ישראל ביכר, ניצה נבי, לילי נילי, דוד הורוביץ, רותי ורדי, רוגי ווהר, אברהם חרמון, יוסף טאובר, משה לם, אביבה סטן, עמוס קינן, שלמה קרן, סילבי קשת.

הציר הראשי:
שמואל ברתור

מנהל מבצעים:
שלמה אדיר

עורך דפוס:
אריה אריאל

מנהל מעבדה:
יחי ריוו

רח' גליקסון 8 תל-אביב. מען המברקים:
"עולמפרסט" ת.ד. 136, סלפון 26785.
תמוציא לאור: העולם הזה בע"מ.
דפוס ישראל בע"מ, ת"א סל. 23204

אין המערכת אחראית עבור תוכן המודעות.
מלבד עבור מודעות המתפרסמות תחת הכר
תחת "דו"ח לצרכן". "דו"ח לבוחר". "דו"ח
לנוסע" וכו'. המבנות עלינו חבוי המערכת
ונכנסות עליהם. המודע "דו"ח לבוחר" כולל
מודעות מטעם מפלגות וארגונים ציבוריים
אשר אין המערכת אחראית לתוכן ול-
דעות המובעות בהן ושאינן משקפות כי
שום צורה שהיא את דעות המערכת

העתון הנקרא ביותר במדינה

2.16 י"ב

תב זה גרם לי אפתעה ואולי אף תדהמה
מסויימת. לולא הייתי בטוחה בזאת שטרם
שלחתי אליכם את מכתבי הרי הייתי רואה
במכתב זה שפרסמתם את מכתבי שלי. אך
כאמור עדיין לא שלחתי וגם לא אשלחנו,
כי חיסלתי אותו עם קריאת אותו מכתב.
"גילי הוא 17 שנה, לומדת אני בברית
אכסרגית. אינני נמצאת בשום חברה, לא
בתנועת נוער כל שהיא ואף לא בחברה סלר
נית, שאף לי נראית היא ריקה מתוכן. נות'
רת לי 'האפשרות השלישית, והיא להימנות
עם נוער איו"ב (אשרייטשבייטן). אני וית'
שבת-צבאות באותם ערבים (מוצאי שבתות ו-
גים) בהם יתר בני הנוער מוצאים להם את
סוגי הביוליונים השונים.

"מה אני עושה באותם הערבים הנמשכים
לא שבועות, לא חודשים, אלא שנים, ודווקא
בשנים היפות בחיי אדם? יושבת אני וזמרה'
הרת, חושבת מדוע על כך ולא אחרת במדינה
זו, מדוע השחיתות הזאת האוכלת כל חלקה
טובה, מדוע הרקבון הזה (לא, לא בנוער) ו-
במשטר הקיים, מדוע קיימות האפוליות וה'
רדיפות (הנסתרות)..."

"מה שנוהר לך הוא להטיח את ראשך ב'
קיר (למי זה איכפת?)... ואם תאמר: אפשר
ללבוך בעיות ולשווח על דברים העומדים
ברומי של עולם, בסוכב איתנו, בגורלנו ובי'
עתידינו אנו, נשאלת דק השאלה — עם מי?
ואין זו שאלה רטורית? "

"אם תאמר עם חברים, חברות, אומר לא!
מפני שעם נסיון קל להעביר שיחה לפסים
הגיל, מיד יסתכלו עליך מלמעלה למטה,
כעל אדם שנפל מן הירח, ומובטחות חשר'
בית כמו: בואי נלמדך את הממבו האחרון.
או: את מדברת ברוגז ובאיכפתיות כזאת
כאלו שלקחו מיום היום את ארוחת הצהריים.
ובכלל, מה זה איכפת לך מכל זה, תני'
לגדולים לעשות את שלהם..."

"אודה, אף אני חפצה להיחלל כמה
שנים קודם כדי לקחת חלק בפעולות המחתרת
ובבלחמת השחרור. אולם מובן שזה רק
מגביר את אותה כמיהה נסתרת לעשות מש'
הו היום, להימנות לקודמינו ולהראית שאין
אנו נופלים מהם במאום, להפריך את הטענות
המופנות כלפניו כאלו פנה הרוח החלוצית
בכל מובניה מאתנו.

"היא קיימת. צריכים רק לעורר אותה,
להפיח בה רוח חיים. יש להוציא את הנוער
שלנו ממכונתו האוטומת בה הוא שרוי. אין
הוא יודע אנא לפנות, קרימה או אחורה, ימר'
נה או שמאלה, הוא שואף לדברים גדולים,
רצוה לתת לאומה ולמדינה, אך הוא נאלץ
לקרוב את רצונו הטוב בקרבו עד שיושעיר'
הו, כי הוא עצמו אינו יכול להושעיר עצמו."

מסיימת אותה חברה: "מספיק, אני יכולה
לכתוב יותר."

לילי נילי

נראה שכדאי היה לפרסם את מכתבה ה'
פרטי של אותה נערה אלמונית שמסרתני
במור זה לפני שבועיים, מפיליה אם הדבר
היה כרוך, במידה מסוימת, במעילה באימוני.
כי מאתו יום מציף אותי זרם אדיר של
מכתבי הגבה ותשובה. אם מכתב אחד יכול
לעורר התמרמרות או התלהבות אצל אנ'
שים כה רבים, משמע שיש בו נימה של
אמת.

רבים מן הכותבים היו בחורים הסבורים,
משום-מה, שכל מה שחסר לאותה נערה הוא
החבר הנכון, וכגיסלמנים אמיתיים התנדבו
לתקן את המעוות כמו ידיהם. רבים מהם,
ביניהם צעיר משכונה תחת בירושלים וימאי
בחיל-הים, בקשוני להעביר את מכתביהם לי'
כתובת הנכונה.

אולם היו גם הגבות רבות מסוג אחר. כך
כותב מרכזי בן-צור מבאר-שב, בהתמרמ'
רות "יש לה מין הרגשת עליונות בולטת...
וחזק מזה. מה מרע מוצאת היא בתנועות ה'
חלוציות? גלוי וידוע שזהו נוער בריא,
אשר שואף למטרה בריאה, בהחלט, שלא
כמו ידידתנו אשר מחוסר תכליתיות שואפת
לנעוץ את החיים בהרפתקאות צבאיות א'
שר בהן יישפך דמו של אותו נוער חלוצי..."

צעיר בן 20, ממושבעי-עורבים בשרון, ה'
מעיד על עצמו שהוא קורא וותיק הקורא את
כל החומר בעתון, אך נשאר עד כה כצופה
מן הצד, הרגיש שאינו יכול עוד להיות עומד
מן הצד, וכי היה עליו לכתוב מכתב, ולו
גב כדי לשכך את התמרמרותי על תוכנו
של המכתב". פונה הוא ישר אל הנערה:

"אני יודע אם זכאי אני לבוא אליך בוג'
רים ואם אצליה לשכנעך. אינני כמין בוגר'
גמנסיה, והשכלתי הרשמית מצטמצמת ב'
חמישית (וגם זה בקושי)... האם בגלל זה
שאת לא מוצאת את דרכך בחיים את מרשה
לעצמך ליחס תכונה זו לכל הנוער?

"את כל כך כמהה לאחירה של מלחמה,
אדרבה — לני לגנב, התיישב בישווא
הספר: נחל עזר, מפלסים, נירים... אם לא
טובה חברה סלוגית או טובה חברת-נוער
חלוצית, ואם זה לא טוב אז ישנה דרך ב'
ניים. מי זה אומר שבחוב מצומצם של ידי'
דים צריך רק ללמוד וללחוץ ולהקפיד על
הגוף? אני מכיר דרכים אחרות, ואני מכיר
עוד הרבה שיוכיחי לך שגם הם מכירים."

"הלימודים ממש ענוניים? כשאני הייתי
בחמישית והחלטתי שלא קוסמים לי חיי ה'
לימודים והשהייה בין כותלי בית-הספר,
עזבתי את בית-הספר וחזרתי הביתה לעבוד.
האם את לא יכולה לעשות את אותו הדבר
ולהפסיק לרמות את עצמך וגם אחרים?"

את המחנה הריב מייצגת מרגלית הררית
משכונת-התקווה. "אודה, כותבת היא, "מכ"

מכליו, ועוררו בעזרתו את קהל קוראיהם הע'
צום שהוא גם קהל שוחרי-השלום האמיתיים,
לקום, לעצוק, להפנין, להפוך ולהשלים את הצעיר'
רים המוכשרים כמו ידני, אלון, בנין ודין. אומנם
כחידים אין הם כה חזקים וכה נערצים: האחד
מתרכז בעתויות במקום לעשות משהו לשני
חלק נכבד בהתפתחות הנוכחית ברוחו, ממושבע
יתר-על-המידה במלחמת העצמאות כאל-ערשי:
בנין — נביא-אמת, אך בזבז שבוע שנים בחוסר
מעש ו-אמצעים פרלמנטריים; והרביעי —
במקום ליטול לידיו את השלטון בעזרת הצבא
— מכריז בפני עותונאיוחיו על כשלון ממשלתו.
אלם יחד הם מהווים "קומפלט", דילכום,
עשו משהו!

ש. ענבל, צפת

השפי אור, נלו אור!
האם אינכם יכולים למצוא פה ושם אי אלו
נקודות אור ולהמציא אורות קצת אינפורמציה,
או שמה בכדי להצליח לשלם כאלה אצטנר אני
בעצמי להשתחרר ולהצביע עליהן?

הפוסט — במומו פוסט
...סול קורה מבין עיניך, סר אנתוני אידן
(העולם הזה 445), צפה לעבר קניה, והשב כי:
מה מעשיכם שם? מה עושים חיליד להרבות
המאומא — הארנון הלוחם בתבועה להופש
ועצמאות לארצו. תחת המשים ושנים ארופיים
שגרנו כידי האומא הנתנם אהם, לפי הסמ'
מיסטיקה השמית, עשרת אלפים (ומי יודע
עוד כמה מן הצר?). האינך חושב שזוהי חוצפה
אווילית מצדך לפלוט ולדבר בשם דברים שאצלך
הם עוד אינם בסדר?

יצחק י. הלל, ירושלים

הגובה אוכספורדית
התפלאתי שלא היה בכבודם (במאמר העורך
"חיות בבית העולם הזה 443) להציע הצעות
כיצד לפתור עסקי-בש זה. באם אתם מתנגדים
לקור הממשלה, אומנם ארשה-ממשלה עומד על
שנרשיפיקוד ותפקידו לדאוג כי הסיפון יוכן לו
קרב, אך באם דרך הכנות של הסיפון לא מוצאת
חן בעיני חוגים מסוימים — אדרבה, ידאו דרכים
אחרות!

ר. כ., אוכספורד, אנגליה

חרווי זהב שחור
במקרה ותמסרו את השירים של לילי נילי על
הנפס (העולם הזה 443) לתחרות "פרס ביאליק",
אודה לכם אם תכללו גם את שירי הכא: —
מעומק הבור
זרם שחור
פורץ לאור.
מקור עורק חי
מעומק שומם
תורם
אלוה ש.
בנכח החם, היכש
כובש המדבר —
מי אש! מי אש...

וילה צל, ג'נבה, שווייץ

הזכר האנושי
(הקורא) שמוליק בנדר, אומר במכתבו (העולם
זה 447) שבמקומי היה, "מתיאש מללחום נגד
תופעה כה ישנה ודבוקה כמו המשכיה המינית
של הנכר לחלקים מסוימים בנוף האשה".
הוא בוודאי מכיר את מינו, וצריך לרעת, אם
נכרים כמוהו מאושרים בזה שהם לא התקדמו
מאז קפצו אבותיהם מעץ לעץ, יבונש להם.
אני רק שואל: האם התקדום של משוררים
ואמנים הוא לסתם את היצירה השפלים של ה'
נינוכל, או לעזור להפוך את הזכר האנושי לנכר,
ואת הנכר לכריזם?

אסתר לוינסקי, חיפה

לרוע המזל, שייכים גם רוב המשוררים
והאמנים לאותו מין נחות.

צבר קיבוץ
...חיוב רב יש בדעונכם למסור לקורא אינ'
פוימצייה בלבד ולהשאיר את ההכרעה בידי. האם
אינפורמציה זו תמיד ידויקת. אחראית ואובי'
ייסטיבית?

בנליון העולם הזה (443) כתוב: שנים ככל
10 חכרי קיבוץ חנים ילדי הארץ. לעומת ארבעה.
מחור 10, ילדי הארץ בקרב תושבי הארץ. זוהי
השוואת אחוז חכרי קיבוץ (מכוננים) לכלל
התושבים (כולל ילדים).

הקורא עזר צודק.

עתיבותות
נתיניה למקרא חידושי הלשון האחרונים של
העולם הזה (447) בשטח העתוננים, אולם שכת'
חם להמציא הנדרה מתאימה גם לעתונכם, הידוע
רק לבקר ולשלול. מה דעתכם, למשל, על: "עתור'
גנר?"

יחיאל קדמי, רחובות

זה לא כל כך עתוננורא.

קדוש מגונה
לדעתי, אין סגנון הרשימה הצינית על מחלתו
הקשה של ד"ר יעריאל קליבר ומלחמת הספר'
לנות בעמיק (העולם הזה 446) הונן כלפי הפוסט'
יוסטיס והפובליציסט המוזרי ביותר בעתונותנו.
אין לכתוב בצורה-כזו על אדם שחלה. גם אם הוא
כוחם, כדברכיכם, בחומצת-המרה... למה, איפוא,
תהיו אתם, המלצינים הכשרוניים מתעולם הזה,
בין ממרי חיו של אמן הוירנאליסטיקה העב'
רית הגדול והפורח?

ק. גיורא, תל-אביב

שיקורים ללא הוראות
בנליון העולם הזה (442) נתפרסמה הודעה לפיה
קבילה הצנורה הוראה לרשות הקהנת סרטים
עריכה בארץ. אנו מתפללים על שהמערכת לא
מצאה לנחוצ לברר את העניין עם הרשות המוס'
מכת כתרם פטרסם לרבר. עלינו לציין כי
המועצה אינה מקבלת הוראות משום גורם והיא
עצמאית בשיקוליה.

ז. מליון, יו"ר המועצה לבקורת סרטים
ומחזות, ירושלים

ACHSO !

העולם הזה 448; ז' דחנומה, א' טבת תשט"ז, 16.12.1955; 350 פרוטה

אם מטרמכם להוכיח כי הצעירה הישראלית
האמתית אינה פרה המנעשת את ירכמיה כי
תחרות-יופי. תבוא עליכם הכרכה...
בת-שבוע מורנגטל, חיפה
...מציג תואר חדש: במקום מלכת-יופי מלכת'
אופי!

ישראל פלאי, מגדל-אשקלון
הכל טוב ויפה — אבל מדוע דחקא, "צברית"?
מה זה חשוב איפה היא נולדה? אני חושבת
שצריכים לקרוא לה, "ישראל הצעירה"...

רות מורחי, רמלה
התואר "צברית" לא בא לציין מקום-לידה,
אלא טיפוס.
הרשימה

מעולם לא עשה עתון עברי עבודה כה חשובה
וצביונית כמו העולם הזה בנילוי רשימת משמטני
קר המנן. אני מתפעל כל שבוע מחדש על הישגיו
שרות-החקירות שלכם, ועל ההומור המיוחד
במינו של הכותב.
...שאלה צדדית: מה היתה תרומת העולם
הזה?

גרשון פרדו, נתניה

עורכי העולם הזה תרמו עשרה ימי עבודה,
עובדי העתון תרמו שבוע עבודה. העולם הזה
בע"מ תלם את מחצית רווחיו בשנת-הכספים
החטתיית ביום היוז במרס, 1956.

בתור אחד מאלה 'החושבים כי עשר שנים-כ'
משך קיבוצי כלשהו היו מתקנות את רוחכם
החנקות ומוציאות אתכם מתסביך, 'השקצנות על
ריק", אני מוכרח להיות כן עם עצמי ולומר כי
לכם, יותר מלאחרים, היה הרם לחשוף את אותם
ראשים מסוממים בעלי הסניג, דלפוני ספרי'
הניסומים.
אין לי אלא לכרככם על כך, רק כדאי 'שתיפיקו
את המסקנות הצדק יותר עד הכוון, ואל נא
תתעטפו במעטה הצדק הנייטראלי שאינו אומר
ולא מלום וזאת אפילו לתיאוריים הססנוניים
על חי' הוכחה הישראלית או על אותם ג'אקטסים
"עם קישוטי תהיו נגינה ממשי ארם... עשוי
מצמר חלור עם צווארון מוקדח..."

אני חושב שאותם צריכים לשאת פנים לכל
אותן שהם, קרוב לוודאי, בנותיהם של אותם
המתוארים בעמוד קודם.
גיורא שני, משק אשדוד-יעקב

חייד תנועית
אתם מביישים את הפירמה! ממתי אתם מפר'
כמים תמונות של נערות נחמדות ומחייכות מבלי
לתת את השם והכתוב? כן כן, אני מתכוון
ל'חברות תנועת נוער' (מספחה, 447).
לכל הדרווח — אני מוחה בכל תוקף. נא
להודיע לי באופן דחוף את הפרטים, כי מניו

חברות תנועה אריאלה קול-נשר וצפורה בקר.
משיכה לכוון הנכר

ונמור אתי להצטרף לאותה תנועת-נוער שיש לה
חברות כה מושכות!

ש-מעון צדק, תל-אביב
הקורא צדק נמשך לכיוון טוב, בתנאי שי'
יפסיק לקלל. שתי החברות מן צפורה בקר
(תימן) ואריאלה קול-נשר (מספחה, שתייה)
בנות 16, שתייה תלמידות המחלקה הששית
של הגמנסיה העירונית ג', שתייהן חברות
תנועת בני-עקיבא.

אהבת הקרן ושנאת המן
...כל הנעשה והנשמע בתוכם בשחוננו ההולך
ומתעורר אינו מונע כער אנשים כלאש עיריית
תל-אביב, חים לבנון, מלהללים על מפעל "השוב
מאר וחיוני" במפעל הערלי-ידע ולהקציב סכום
של מאה אלף לירות עבור העכנות. האם אין
זה עורר מרעני? הלא הדבר נעשה בזמן שפועלים
מוסיפים לתורמים ימי עבודה נוספים לקרן-המנן
כדי שביום מן הימים יוכלו להנן כנשק יעיל,
ולא כידים ריקות, על נשיהם ליהיה מדינתם.
מ. ז. ח'יפה

רשימה שחורה משחור
מאחר שאהם פרסמכם רשימה-שחורה של
משמטני קרדימנן, חייבים אתם לפרסם רשימי
שחורה עוד יותר והיא: רשימת מבוכי כספי
המדינה — סקירי הממשלה שאילו לא נהנו ב'
כוכו כזה יכולנו לחסוד הו' ולא היה צורך
בהקמת קרן-המנן.
לדוגמה: היועץ-המשפטי, שבזבז מאות לירות
על השפט המולר של יוסף עברון — סקיר
מסיכה-כספת — ומאות אלפי לירות על
משפט קלטנר. דוגמה שנייה: נכסות פקדי'
הממשלה כרכם ממשלתי לטיוולים שבשבתות ואחרי
שעות-העבודה. עוד דוגמה, מלי רבות, היא ה'
עזרה וההעלאה בדרגה הניתנות לפקאי ממשלה
המועלים בכספי המדינה.

מ. ש. טבריה

הרביעיה המזהירה
...ניסו את מכשיכיהם האדיר להצלח המדינה

דו"ח בריטי סודי: מצרים אינה מיוכנה

זהו דו"ח סודי, שהוכן על ידי מומחים בריטיים לידעת ציבור קטן של ראשי הצבא, הממשלה, המוסדות והעתונות בבריטניה. מקורו של דו"ח זה בשרות-מודיעין פרטי המקווים על ידי החשוב בשבועוני בריטניה, "אקונומיסט". מערכת שבועון זה, הקרובה לעתים קרובות לעמדת הממשלה והמשקפת לרוב את דעת פקידיה הגבוהים, מדפיסה דרך קבע "דו"ח לענייני-חוץ" המופץ רק בין האנשים החשובים ביותר במדינה. כל מנוי על דו"ח זה חתום בראש ממשלה, בפרט לעולם את תוכנם, לא כמלואו ולא קטעים ממנו. בראש כל דו"ח מתנוססת הכותרת "סודי".

"העולם הזה", שהצליח לשים את ידו על טופס אחד של הדו"ח הזה, רואה צורך לפרסמו במלואו, מאחר שהמדובר בעניינים הנוגעים לעצם קיומה של מדינת ישראל.

יחד עם זאת חייב הקורא לזכור כי זהו דו"ח בריטי, המשקף בדי פסק את העמדה הרשמית של ממשלת בריטניה. הוא מושפע ממגמה ברורה להגנים בכוחה של ישראל ולהפחית בכוחה של מצרים, כדי לספק רקע מוסרי לפעולות הבריטיות הנוכחיות במרחב, המחזקות את מדיניות ערב נגד ישראל. לעומת הסתייגות זו כלפי המסקנות, יש ערך רב לעצם פרטי הניתוח, אשר כל אדם נאור בישראל חייב לדעתם.

המשפטים המופיעים בתוך הדו"ח בסוגריים, הן הערותיו של הפרשן הצבאי של "העולם הזה", שאף הכנים שינויים קלים לניסוח הדו"ח, כדי לעשותו מוכן גם לאנשים שאינם בקיאים במיוחד במקצוע הצבאי.

שווי-משקל מרחבי

ראויים לשימוש, נמצאים עתה בחזית-האי סיני. אם לוקחים בחשבון את הקילקול המהיר של זחלי-השריון, ואת מצב המיתקנים המצריים לתיקונם, אפשר לקבוע בהדאות שאף לא אחת מגונדות-השריון הכלולות ברשימת

שיוזקקו לתיקון יסודי לפני הפעלתם. על כן נהוג להוביל את הטנקים עד לאזור הקרב על גבי קרונות-רכבת שטוחים או כלי תובלה מיוחדים הנגררים על ידי מכוניות. רק 14 קרונות-רכבת להובלת טנקים, ה-

משלוחים הראשונים של נשק צ'כי למצרים לא ישנו בהרבה את כוחו הצבאי של סגן-אלוף גמאל עבד אל-נאצר. אם, אומנם, יהיו גם המשלוחים הבאים מאותו סוג, הרי כל העיסקה לא תעזור ל- עבד אל-נאצר לטפל באותו מצב-חירום ש- הוא כנראה חושב עליו (כלומר, התקפה ישראלית על מצרים). הניתוח הבא של ה- כוח הצבאי המצרי מגלה את הקשיים שיעמדו לפני עבד אל-נאצר כשירצה להעביר את ה- נשק הצ'כי לשימוש מעשי.

המינים לא יועילו

מטען האונייה הראשונה שהגיע לאלכסנדריה כלל רק מטוסים מסוג מיג-15 וכמה שריונים ותותחים. אולם קרוב לחדאי כי לא הפילונים הסובייטיים ולא ה- טנקים שלהם יהיו בעלי ערך רב למצרים.

המינים. המומחים של חילות-האוויר ה- מערביים סבורים כי דרושה לפחות שנה אחת כדי להקפיד טייסי-סילון מערביים מתקופת הוואופיר לתקופת המיג. הטנקים או ההאנטר- (שלושה האחרונים הם מטוסי-הסילון ה- דשים ביותר הנמצאים בשימוש נרחב בחי- לות-האוויר המערביים והמזרחיים, ועליהם היתה בנויה המלחמה האווירית בשמי קר- ריאה. מטוסי-הסילון מסוג הוואופיר הם מיר- שנים, והם הסרים מיתקנים רבים המצויים בטיסות החודשים יותר. על כן הטיסה במטוסים החודשים קשה הרבה יותר.)

אפשר יהיה להחיש את תהליך התאמת הטייסים תחת לחץ, אולם גם במקרה זה יש להטיל ספק בערכו של המיג בחזית הצר- האי סיני. מהירותו גדולה מדי ושריונו קל מדי באופן יחסי מכדי שיעלה להגיש תמיכה אווירית לחיל-הקרקע. מתכנני המיג התכוונו לייצר מטוס שיוכל להילחם נגד מטוס שני. על כן מיטבי המיג לטוס דווקא בגובה ש- למעלה מ-10 אלפים מטר.

אגב, עד כה נחלו המטוסים המצריים תמיד תבוסה ניצחת בכל מקרה שניסו להיכנס לקרב מסוג זה עם מטוסים ישראלים.

עיסקת-הנשק הסובייטית תכלול, כפי שנודע מאתים מטוסי מיג. שניים מהם כבר הורכבו בשדה-התעופה וכיילה, ליד אלכסנדריה. אר- לם עד כה לא נראו באוויר.

השריונים. עד כה לא הוכח מה סוגם של הטנקים מסופקי למצרים על-ידי הגוש הסובייטי. המצרים מתמארים בקול רם ש- סופקו להם טנקים מסוג יוֹסֶף סטאלין 4. אם כן, הרי הבעיות הכרוכות בהפעלתם יהיו עצומות. משקלו של טנק מסוג זה מגיע ל-60 טון, בעוד שטנק בריטי מסוג צנטוריון משקלו רק 52 טון. בכל מצרים אין אפילו חמישים קרונות-רכבת שטוחים המסוגלים לשאת אף את הצנטוריונים (אותם קיבלו המצרים, בשעתו, מבריטניה).

הטנקים לא יגיעו לקרב

מטעני הנשק, כשלעצמם, לא יעזרו במאומה לחסל את החולשות הסיביות של המכונה הצבאית המצרית. החולשות העיקריות הן:

• חוסר מובילי-שריון. כפי שכבר הוזכר, זהו עקב-אכילס האמיתי. (טנקים אינם יכולים לנוע מרחקים גדולים מבלי

הצבא המצרי יש לה טח-פעולה של למעלה מ-40 קילומטרים ממקום הורדתו מן הרכבת. בעיות-חימוש חריפות. למרות קניות מקריות בצרפת, בשבדיה ובמקומות אחרים, הרי התותח העיקרי העומד לרשות הצבא המצרי הוא התותח הבריטי בן 23 הליטראות. אולם מאמינים כי דווקא לתותח חים אלה חסרה למצרים התחמושת. אי-אפשר להתווכח פגיון אלה כמחסן למעלה מעשר שנים, אפילו בתנאי הבחוקה הטובים ביותר. אחרי תקופה זו מתחיל המרעום של הפגז להתקלקל.

המקור המגוון של הנשק הקל של הצבא המצרי גורם גם הוא לבעיות חמורות מאד בשטח אספקת התחמושת. רוב הנשק הזה הוא בריטי, מסוג לי-אנפילד. כן יש למצרים רובים אוטומטיים וחצי-אוטומטיים, שנרכשו לא מכבר בבליגיה. לאלה נוספות באווקות (נשק אנטי-טנק) מסוג שבדי ומרגמות מ- מוצא בריטי, צרפתי, ספרדי ובלתי-זוהי. נראה שבאזור הדלתה של הנילוס הוקם בית-חרושת המייצר פגיון לנשק הספרדי. מטעל זה מסונף לאותה חברת-נשק מחבלי הסאר אשר נציגה בספרד הוא סקורצני, מי שהיה החוטף המקצועי של היטלר. (אוטו סקורצני, קצין הס.ס. הנאצי רכש לעצמו שם עולמי בימי מלחמת-העולם השניה, שעה שפקד על מיבצע מיוחד-בימינו לשיחרור בני טו מוסוליני מידו שובני האיטלקים. המיבצע בוצע בעזרת דאונים שנחתו ליד מקום המאסר, חטפו את המנהיג הפאשיסטי והע- בירוה לשטח הגרמני.)

חוסר הנסיון הקרבי של ה- קצינים המצריים. הצבא המצרי הסדיר לוחם ימה כשהוא נמצא במצב של התגונ- נות, שאינו מחייב נידות גבוהה. דבר זה הוכח בפאלוגיה, הקרב היחיד במלחמת חש"ח שהפך לאפוס בלב העם המצרי. אולם המשמרה-הלאומי, שעליו באחת המשטר הגר- כחי, יעיל פחות. ברגע זה פוורים כ-5000 אנשי המשמרה-הלאומי, ביחידות קטנות, בח- זית הישראלית בסני. זהו כשליש מכל כוחו של המשמרה-הלאומי.

הצבא הישראלי גדול יותר

הצבא המצרי כולל כיום 95 אלף איש, מלבד 15 אלף חיילי המשמרה הלאומי. מספר כולל זה נופל בהרבה מ-200 אלף החיילים הישראלי יכולה לגייס תוך 24 שעות. (דו"ח זה אינו לוקח בחשבון את חובתו של המטכ"ל הישראלי להבטיח גם את שאר גבולות המדינה.)

לפני עיסקת-הנשק הצ'כית היה חיל-האוויר המצרי מורכב מ-100 מטוסים, בערך. גר- עינו הקרבי היה מורכב ממטאורים וואמפי- רים בריטיים, מסוג 3 ו-52.

ייתכן שהישראלים השיגו בינתיים 14 סי- לונים צרפתיים, מסוג מיסטר-3 שהם חדישים מכל אלה. (כאן טועה הדו"ח. מטוסי-הקרב הצרפתי מסוג מיסטר-3 אינו קיים כלל, כי הדגם נסל עוד לפני שהוחל בייצורו.) אולם עמוד-השדרה של חיל-האוויר הישראלי אינו שונה בהרבה מעמוד-השדרה של חיל-האוויר המצרי.

ישראל עדיפות מוחלטת

דוש המעצמות נשתנו ערובה ל- קיום קחי שבת-הנשק (ארצות-הברית, (המשך בעמוד 12)

העם הקרב בצפון

חקים ברובים, חשב מצור והסתכל בשעון. המחוגים התקרבו לשעה 10.

5 אצבעות ל-5 מיתרים. ים כנרת דומה לכינור ענקי. בשפתו הצפונית-מזרחית מתחן הסורים חמשה מיתרים, חמשה מוצ' בים העיקריים בקרבת החוף, המשקטים מעל למים. באותו רגע נעו חמש אצבעות לעבר המיתרים. התחלת הקונצרט נקבעה ל-שעה עשרים ושתיים אפס אפס. בינתיים, כיוונו את הכלים.

קציני המבצעים שתיכננו את פעולת התזמורת על כל כליה לקחו בחשבון כי האפתעה היא הכל. הם ויתרו על הפצצה מוקדמת, כדי לא לתת לאויב סימן מוקדם. בכל חמ' שת המקומות היתה הפעולה צריכה להתחיל בדיוק באותו רגע. על הכוחות היה להתקרב למוצבים בחשכה. לכבשם, להסתלק בעוד

על שלושה פשטי דמשק ועל ארבעה לא אשיבנו: על דושם בחרוצות בר' זל את הגלעד... ושיברתי ברית דמשק והכרתי יושב מבקעת און... (עמוס)

הבז נדבק אל סוליות הנעליים. כתבריו לפניו ואחריו, בעט יוסקה כל כמה צעדים בקרקע, כדי להוריד את העקבים הגבוהים של האדמה הרביקה. "כמו אצל בחורה", חשב יוסקה, בעט והרגיש כי שוב נדבק גוש של אדמה לעקביו.

יוסקה היה עייף, עייף מאד, אף שלא עבר עדיין מרחק רב. הוא כמעט התפעל מעצמו. לא כך תאר לעצמו את קרבו הראשון. בימים

אל תחכה לשום מהפכה צבאית מצרית נגד עבד אל נאצר. וותם האחרונה של האמריקאים בכיוון זה נהרסה שעה שניסו להתקשר עם הגנרל עבד אל-חכים עאמר, מפקד הצבא המצרי, כדי להקים דיקטטורה צבאית חדשה נגד מועצת הקצינים. עאמר מסר על כך מייד לעבד אל-נאצר, גרם לחידוד נוסף של היחסים בין הרודן המצרי ומחנה המערב.

ישנה תקווה לקניית אחיזה ישראלית בפרדאן. ראשי המפלגה האנטי-מצרית הסודאנית, המבקשת להשיג יצמאות מלאה, רואים בישראל בן-בית אפשרי נגד רצון ההשתלטות של קאהיר על דרום בקעת היאור. יש להניח כי שיתוף זה ישא תחילה פרי כלכלי.

אל תהיה בטוח ששום צוללת מצרית לא תופיע בקרוב בים התיכון. לאורך קווי האספקה החינניים של ישראל. בעוד שיועיה אחת מסרה השבוע כי ימאים מצריים מתאמנים בברית-המועצות בנשק זה, נודע בגרמניה כי המצרים מב'שים לגייס בחשאי קציני-צוללות גרמניים, שהצטיינו נגד מעצמות המערב במלחמת-העולם השנייה.

אל תצפה ששכר יעלה בראשית 1956. למרות דרישותיה הנמרצות של אחדות העבודה ומפ"ס ל העלות את השכר לא יבוצע הדבר. לעומת זאת יש לצפות להורדה ניכרת של ה' מחירים במסגרת תוכנית-חירום כלכלית, שהממשלה תכפה אותה על היצרנים.

שנאתו של ב' ג'י. לכנן מוחתת. ייתכן מאד שבן-גוריון יסיים לצירוף חרות לוועדה לאומית מיוחדת ל' שעת-חירום, שתוקם מכל הגופים ה' צבוריים במדינה, פרט למפ"י.

אבא חילל סילבר עומד לחזור לפעילות ציונית. נוכח ה' כנה המאיימת על ישראל. נסיעתה החדו' פה של גולדה מאירסון לאמריקה באה בעיקר כדי להשכיח שלום בינו לבין ידיה האישיות של גולדה, מלך-השונדרים הברי מונטור.

צפה לסגיש קרובה עב רבים מהכרזת וחברותיה השו' הים עתה בחוף-דארץ כמטונד' טים ישראליים. תיערך בדיקה מחו' דשת שכתוצאה ממנה יבטלו רבים מ' היתרי-הציאה של הטסונדמים הישר' אלגיים, והם ייקראו הביתה.

גם לסטונדמים הישראליים לא תחילת שלווה. הסכסוך בין הסי' תורות הטסונדמים לבין הנחלת האוני' ברסיסה הירושלמית עומד להתחדש. ה' הנהלה עומדת לדרוש העלאת שכר הלי' מוד.

אל תצטער עוד שאין לך דוד עשיר באמריקה. חנויות ה' סקריפ, שרידים מתקופת הצנע בישת' המזל של דוב יוסף, עומדות להיעלם מנוף הארץ שתי חברות גדולות למכירת מזון תמורת דולארים של מתנות יח' חסלו כבר בשבועות הקרובים, אחריהן יתחסלו האחרות, אחרי ששר-האוצר הג' ביל את פעילותן המסחרית במטבע חוץ.

חיים כהן לא יתפטר. היועץ המשפטי התכונן לצעד זה אחרי שישראל רוזנברג, אותו תבע בשעתו לדון בעוון הברחת מטבע, מונה ליושיראש וועדת החוקה חוק ומשפט של הכנסת. כהן נכנע לבקשת שר-המשפטים, שחשש כי עם התפטרותו תעבור משרה מרכזית זו לידיים מפלגתיות.

הרצל ברגר יתמנה בימים הקרובים לעורכו המעשי שג' רבר. כדי להשלים סדר בבניין המוסטק, אחרי שאחד מיוצרי-הטיכטון, אגרופומאן חיים שורר, יצא לאמריקה למסע-הבראה והרצאות.

גם מנחם לבון עומד לחזור לגדולות. ידיו במפא"י מכינים את הקרקע לשיבתו בכבוד של שר-הבטחון המתפטר, שהופעתו הגדולה הראשונה תהיה מעל במת ועידת המפלגה.

אוהבי בשר-חזיר יכולים להיות בשלווה. אין כל חשש שיתקבלו בקרוב חוקים האוסרים את גידולו ושיווקו, אחרי שבי. ג'י. דחה בחריפות את דרישת הדתיים בכיוון זה. בן-גוריון ביקש לדחות את הדיון עד לשעה שיתפנה מעיסוקיו האחרים, מאחר שהוא עצמו מתכוון לצאת למלחמה נגד כל הצעת-חוק כזאת.

עונה אפורה מצפה לתפוחים. ההדר הישראלי ירד השנה בשוק האירופי, מאחר שקמו לו מתחרים רציניים, ביחוד בספרד ובאיטליה, המסונגים להויל את תוצרתם כתוצאה מחסכון בדמי התובלה.

גם השנה לא יקבל משה שמיר, בעי' מלך בשר ודם, פרס ביאליק לספרות יפה. שמיר מסרב לקבל את הפרס מאחר ששופטיו עומדים בעקשנות על סירובם להעניקו למשורר אברהם שלונסקי, המורד באגודות הסופרים, שהיא השלטת על הפרס. לעומת זאת יש סיכויים ששמיר יקבל את אחד מפרסי ישראל לספרות יפה המתחלקים ביום העצמאות.

השבויים הסורים למחרת היום

להרים ידיים או רגליים?

מועד כדי לאפשר ניתוק מגע ושיבה לבסי' סים לפני עלות השחר.

המוצבים היו בערך שחים. הצפוני ביותר, שנראה גם כקשה ביותר, היה מוצב-השפך, בקרבת בית-הבק, בית שהיה פעם סימן-דרך לסיירי הפלמ"ח. מעבר למוצב זה, שכן הכפר מסעוריה, שמגיניו לא נראו כמסוכנים ביו' תר. זאת היתה הגזרה הצפונית.

האם ירצו לדחום? בדרום שכן מוצב הגבול, מצפון לעין-גב. מעבר לו מוצב ה' כפר קורסי, על מורד הרס הראשון המש' קיף על הים. מעבר לו: מוצב הכפר עקב. כובשי שלושת מוצבים אלה התקדמו במק' ביל מעל לגבעות, על מנת להגיע אל ה' מטרה מן העורף.

בוה אחר זה הגיעו מפקדי היחידות אל המטרות, השכיבו את לוחמיהן, הסתכלו ב' שעון. מחוגי השעון התקרבו לשעה עשר. המפקדים ידעו כי המוצבים בנויים כהל' כה, מבוצרים בעמדות בטון. מן הסתם היו כל הכלים משוחחים, סומנו מראש קווי-האש של המקלעים. לגרש אויב בעל רצון-לחימה ממוצבים כאלה, זה אחד המיבצעים הקשים והיקרים ביותר של חייל-רגלי.

השאלה שעמדה להכריע את גורל חייהם של עשרות צעירים, ששכבו אותה שעה ב' מרחק של כמה עשרות מטרים מן האויב, היתה: האם ירצו הסורים ללחום? "מין הרח"ו" יוסקה מסע בזהירות. ה'

שעברו רק ניקר במוחו פחד אחד: שבצא' תו לפעולה לא יוכל לזוז מרוב פחד. כל היום הרגיש הרגשה מזוה ומעיקה, הציץ בחשאי כתבריו כדי להבחין אם גם הם פחד' דים כמוהו. אולם עתה, כמה שעות לפני שעת האפס, שוב לא חשב על הפחד. הוא חשב רק על העייפות. היתה נדמה לו שלא יגיע לעולם.

הכוח התמהמה. הירדן, מישוה מתח חבל על פני הנחל, ובוה אחר זה נכנסו הכחור' רים למים הצוננים, שחררו לעצמות. הם הגיעו עד לצוארו של יוסקה, שלא היה גבוה ביותר. הוא תפס בחבל, נלחם באופן אינס' טינקטיבי כורם הסוחף, מחזיק את הכלי מעל לפני המים כדי שלא יירטב. לרגע קט שכח את עייפותו. "אמבטיה קרה", חשב ל' עצמו, בשכחו כמעט את הצטוי לו — קרב, אש, אולי פציעה, אולי מות.

הקלפים הטובים ביותר. הסרן היה מרצה. הוא החזיק בידו קלפים. הקל' פים הטובים ביותר שהיו לו מזה שע' תיים. הוא זרק אותם על לוח העץ, הסתכל בקורת-רוח בהבעת הפנים הגד' המת של חבריו, סגן-משנה וסגן. הוא העיף מבט בשמיים: העננים הכבדים החלו מתפוררים, חשפו את הירח הגוסס. היה קר. הסרן הידק מסביבו את המעיל העבה וסרף את הקלפים מחדש.

לפתע נשמעה יריה. השומרים שוב מש'

שעה קלה אחרי גמר המיבצע: ניקוי הנשק.

תזמורת של כלים משולבים

התותחנים לא נמצא עמו, לא יכול לכוון את הכלים. המפקד אילתר פתרון: הוא כי-
עצמו כיוון את התותחנים באלחוט, לפי טכני-
קת עין. כמה פגזים הספיקו לטיוח מדויק.
הסורים נשתתקו.

כשהגיע יוסקה לבסיסו, הפציע אור ה-
בוקר. אולם אי-אפשר היה ללכת לישון:
מצב הרוח היה מרומם מדי. הוא היה כללי,
דבק לא רק בכוח שהיה מורכב מלוחמים
טריים-יחסית, אלא גם בכוח השני, שהיה
מורכב מלוחמים מנוסים וחתיקים. רק דבר
אחד העיב על השמחה: מספר האבידות.

•• ששה הרוגים, מהם שניים שמתו למח-
רת יום הפעולה.

* במרכז: מקלע בלגי מסוג פ. נ.

שלי המזחמה: גדיה פורית
המים היו קרים מאד

שמחת הנצחון: הלוחמים החוזרים בנקודת המוצא

העוננים התפזרו ברגע הנכון

בעיצומו. הבית היה ריק. הסימנים העידו
שאומנם גרו בו נשים.

טיווח בטכניקת-עין. בשלוש לפנות
בוקר באה הוראת הנסיגה. היה צורך להתחזר
לא רק את הלוחמים, תפקיד קשה למדי כי-
שלעצמו ביחוד בגזרה הצפונית, אלא גם את
הטריסר הפצועים, שלושים השבויים, ושלו
הנשק. כחמשים הרוגים סורים נשארו בש-
טח.

אולם הבעיה העיקרית היתה הוצאת ה-
פצועים. היא נפתרה בכל מקום על פי יו-
מה מקומית, תוך ניצול האפשרויות המק-
ריות. בצפון הושמו הפצועים בסירות ש-
נמצאו בשטח. הסירות נסחבו בחבלים על
ידי לוחמים שמשכו אותן לאורך החוף, כי-
שהם פוסעים במים עד החנה. עד למקום עי-
מידת האמבולנסים. גם הכוח הדרומי פינה
כמה מפצועיו בסירות.

כשחזרו הלוחמים העייפים, שמעו את תז-
מורת הלילה במלוא עוצמתה: הסורים פת-
חו באש תותחים ומרגמות לעבר עי-גב
והסביבה, ללא הצלחה רבה. תותחנים ומרגמות
ישראלים ניסו להשתיקם. בצפון כיקש הכוח
כשהגיעה היחידה לבניין, כבר עמד הקרב-החזר סיוע תותחני, אך קצין-הקשר של

שמע את קול שיפשוף הגופות שזחלו מתחת
לגדר. לפניו שמע כמה קולות. האויב.

סימנים של נשים. הקרב עצמו היה
קצר וגמרן, נמשך רק דקות מספר. הוא
נגמר עוד לפני שרבים מן הלוחמים הבחינו
בדיוק כמה שקרה. נזכר אחד המפקדים,
כמעט באכזבה: „בהרבה מקרים הרימו (ה)
סורים) יריות, ובהרבה מאוד מקרים הרימו
רגלים!”

הלחימה הצטמצמה כמעט למקרים בהם לא
ראו הסורים לפנייהם דרך לבריחה. כמוצב
אחד, ליד מסעוריה, נעלמו כלא היו. גם ה-
תגבורת שהוחשה מן העורף, שעלתה על ה-
חסימות הרבות שסגרו את אוור הקרב כי-
בקבוק הרמטי, לא גילתה רצון עז לחוש ל-
עזרת החברים המנותקים.

בקרב מוצב-השפך שכן בית-הבנק. מתכ-
נני הפעולה סברו כי בבית נמצאים אזרחים,
אולי גם נשי קצינים וחיללים. אחד מיסודות
הפעולה היה שלא לפגוע בשום מחיר באזור
חיים בלתי-לוחמים ובנשים. „ניגשנו לבית
גישה אזרחית, לא צבאית”, נזכר אחד המ-
פקדים. „אולם זה עלה לנו בשעה מיותרת.”
כשהגיעה היחידה לבניין, כבר עמד הקרב-החזר סיוע תותחני, אך קצין-הקשר של

למזכרת: מובע קצין מורי
מישהו פתח חבל

הוא קפץ

הים נעש, הים זעף,
דיג ישב לו שם;
אל חכתו נשא עינו
קרמזג נח דומם.

(חולפאנג פון גנחה)

השיבה יצאו תשעה דייגים, מכור בלים בבאטלדרס וסודרים עבים, חברי שים כובעי צמר, לנמל הדייגים בעכו העתיקה. הים היה שקט. הדייגים, חברי קבוצת יעד, הכינו את רשתותיהם התניעו בלי דיבורים רבים את סירת-המנוע יעד וקשרו אליה שתי סירות קטנות.

זאב וייספריץ (29), הצבונה בפי כל "יוסף", נכנס לסירה הקטנה האחת, כש בידו שתי מנורות לוכס שופעות אור מסני וור. לשניה נכנס "ביפו" האיטלקי (19), שאר הדייגים נכנסו לסירת-המנוע, "אנית" הרגל של הקבוצה.

מרקו נינו (42), גבר גבה-קומה ובריאי-בשר, מרריך איטלקי לשיטות-דייג חדישות, אחו בלגה, וראש-קבוצה עבד אל-כרים סעדי (42) ישב על חרטום הסירה. עיני התכלת הקרות של הערבי בלשו את הים, בלוריתו הבלונדית התנופפה ברות. סירת-המנוע חצתה במהירות את גלי הים הקלים, שתי הסירות נגררו אחריה. באחת מהן החזיק ביסו ברשת. בשניה משך יוסוף את הדגים בעזרת מנורות הלוכס.

כעבור שעה קלה הגיעו למקום הדייג המיועד. "הלילה נוכה בשלל טוב", הפטיר אחד הדייגים, בשלשלו את העוגן באותו צוקס, 12 קילומטרים מן החוף, דרומית מערבית מעכו. גם ביפו ויוסף שילשו עוגי גים. עוצק המים הגיע ל-60 מטר. חבל ה-גרירה, שהפריע למלאכה, נותק.

גלים בגובה בית

הזמן זחל בעצלתיים. נינו חלם על אשתו ושתי בנותיו שנשארו באיטליה, מצץ את מקסרתו. יוסוף ישב בסירתו, כש סיגריה דלוקה בפיו, הטה מדי פעם את אור הלוכס מצד אל צד. ביפו שר שיר-אהבה איטלקי.

לפתע השתנה הכל. רוח מזרחית, בחווק בלחיריגיל, החלה נושבת. הדייגים, וחתיקים מנוסים, לא נבהלו, לא חיתרו על ליל-עבודה בשל רוח קטנה. הם היו בטוחים שתעבור חיש מהר.

אך הרוח נהגה אחרת. הגלים הלכו וגברו. הרוח הפכה סערה. פתאום כבו האורות בסיר רתו של יוסוף. השמיים החשיכו. עננים כיסו את הכוכבים. מרחוק נראו אורות עכו וחיסה כפריסות שלום מעולם אחר.

לשוא ניסה יוסוף להדליק את מנורות הלוכס. אויר חזר למיכל-הדלק, הוציא אותו מכלל שימוש. כל כמה שניות שטף גל את

אשתו של הניצול, העומדת ליד בתה, לא ידעה כלל כי חיי בעלה בסכנה.

במדינה

מדיניות

כבר מאוחר מדי

במשך שש שנים ארוכות התנגדה ממשלת ישראל בעקשנות לכל ניסיון להגדיר בבירור את תנאי-השלום שלה, הסתפקה בהכרזות סתמיות שלא שיכנעו איש זולת עצמה. השיקול המסחרי: כל שנה העוברת מק-טינה את דרישות הפליטים הערביים לפי צוים.

היתה זאת טעות מרה, אופיינית לאנשים המחליפים את המעוף המדינאי בחשבון מסרי חרי. היא גרמה לאיבוד מוחלט של היוזמה הישראלית בקלחת המדינית המרחבית. מחור סר מטרות-שלום ברורות, הנותנות סיכויים למישהו, לא יכלה ישראל לרכוש שותפים במרחב. אולם שעה שהיא שמרה על סאי סיכיות מזהירה, קפצו כל שאר הגורמים על מרכבת-השלום.

החודש הגיעה השעה המרה: ישראל נדר חקה אל הקיר, באלצה תחת לחץ המעצמות להציע מין הצעת-שלום משלה.

כנגב בלילה. היא לא היתה פומבית. כנגב בלילה הציע אותה משה שרת כסודי סודות לשר-החוץ האמריקאי ג'ון פוסטר דאלס, כאילו היתה מופנית אל האמריקאים, במקום אל הערבים. תוכנה שודר מיד מראש כל הגנות ישראל הסכימה:

- לשלם פיצויים הגונים לפליטים (וכי נראה להחזיר חלק סמלי מהם);
- לתת מעבר אבסטרטוריאל למצרים לשטח הירדני, כנגב;
- לתת לירדנים נמל חופשי בחיפה.
- להכניס שינויים מתונים בגבולות ה-מדינה.

לו הציעה ישראל מרצונה החופשי ובווד ממה שלה את אותן ההצעות לפני שש שנים, ולו הפכה אותן למרכז של התקפה מדינית ופסיכולוגית אדירה, יכלו אולי לשמש מנוף לכיבוש אחיזה בין ההמונים הערביים, וכי עיקר בין הפליטים-אולס כשבאו החודש, עשו רושם עלוב. עוררו רק לעג בקרב הערבים. היה ברור שישראל נכנעת ללחץ זה, ובסופו של דבר היתה רק תוצאה אחת להצעתו של שרת: לתת לאנגלים ולאמריקאים פרסטיג' כמגיני הערבים בפני ישראל הרשעה.

קרן-המגן

הבטריט

אותה יד נעלמה ששייכבה את הפתק המסתורי מתחת לדלת ידעה, כנראה, כי רוב האנשים בעולמנו מתהלכים במצפון לא נקי, נכשלים בדרך-כלל בכמה עבירות טרי פוסיות לתנאי המין, המקום והזמן.

כשהפך יוסף פוקס את פתק הגייר שמצא מתחת לסף-דלתו, בדירתו הרמת-גנית, ניסה לשוא למצוא בו חתימה. אולם לגבי פוקס, הגבר הקרח בגיל העמידה, לא היתה כל סיבה למועקות מצפון ולחששות. בפתק היה כתוב: "אם לא תשאיר לי מחר בתיבת הדואר שלך סכום של 100 לירות, אגלה לאשתך היכן אתה מבלה בלילות." ברם, ליוסף פוקס לא היתה אשה כלל, ואילו היה זה הפתק הראשון שקיבל בעליו-שם היה חודא וזרקו לפה, אלא ששבוע לפניכן הגיעו פתק אחר שאיים בכתב מרושל: "אם לא תשאיר לי מחר בתיבת-הדואר 100 לירות, אגלה למשרה את מעילותך."

גם חטא קדמון ונפוץ זה לא יכול היה להטיל מורא על פוקס, מאחר שהיה בסך-הכל רוכב לדברי סדקית, לכן, החליט הפעם לתפוס את הנוכל ויהי-מה.

למחרת השאיר בתיבת-הדואר מעטפה מל-את גיירות, חיתה חמוש אלה לבואו של הסחטן. איש לא בא ליטול את המעטפה. אולם בערב אותו יום מצא פוקס פתק נוסף מתחת לסף דלתו: "ראיתי אותך, אם לא תשים מחר את הכסף מבלי להסתתר - אגלה לאשתך."

זה כבר העלה את חמתו עד כי רץ למשך טרה, סיפר את כל העניין והופתע להיווכח כי עוד אורחים רמת-גניים הגישו תלונות דומות.

האחר שנקפו מצפונם. השבוע נתפס הסחטן במארב שטמנו לו דיירי בית-משותף, שכולם קיבלו התראות להשארת כסף בתיבות הדואר. היה זה יהודה אפשטיין, תלמיד כתה ח' בבית-ספר עממי, שסיפר לחוקר: "זה לא עניין לאסוף כסף לקרן-המגן ממכירת (המשך בעמוד 8)

חנוכיית הפאר הענקית, בגובה שלושה מטרים, העשויה נחושת-קלל, פעשה ידי האמן הירושלמי זאב רבן (למעלה) הוזקה השבוע בכניסות המשרדים הראשיים של בנק לאומי לישראל בתל-אביב ובירושלים. היה זה רעיונו האישי של מנהל הבנק הלאומי, ד"ר אהרון בארט, אוהב המסורת. בין חנוכה לחנוכה חונך ד"ר בארט טיפוס חדשים של בליל בהתקנת מזוזות מתענד לחנוך כן, למחרת החנוכה, גם את הסניף הששים של הבנק הלאומי לישראל.

עמ סמית
החנוכה -
המתנה
הכי יפה

כמוכן -
כותב
יותר טוב!

טמית

עמ
כדור

לה פלא?

לא! לה פלא!

ה ק ש ב !

ביום א', 18.12.55, נפתח קורס אינטנסיבי ואינדיבידואלי לכתיבה במכונה

לנוער וסטודנטים חמטוניים להשתלב. תנאי לימוד מיוחדים

בית ספר "עתיד"

תל אביב, רחוב מינסקר 32

טלפון: 25186

ליליפוט
LILIPUT
להשיג אצל

שלג

תור 8 דקות מוכן

4 תמונות פספורט או 4 שונות 1 ל"י - רק אצל פוטומטון, בניהורה 4, ת"א עלייד מוגרבי

לגלים הסוערים והציל

כרים וגינו תפסו את הדיג התשוש והחור, הרימו אותו מסירתו הקטנה. יוסוף גמע כמה גמיעות קוניאק מבקבוקו של גינו וזשכב ללא אונים על תחתית סירת-המנוע. יעד חזרה לעבר נמל-הבית. עייפים ורצוצים חשבו שני המצילים כי ההרפתקה נגמרה.

רם מתחת לפני המים

ש עוד מוזר של המנוע העיר אותם מאשליה זו. גלי הים שוב גברו וחזקו. המנוע פסק מלפעול. גינו הפסיקו.

עבד אל-כרים ראה בעינו החדה מה הסיבה: החבל הגורר את סירתו של יוסוף נסתבך במדחף של יעד. אם לא יתירו אותו, כך היו הדייגים בטוחים, יאבדו כולם בין הגלים הוועפים.

השליך עוגן! שאג הערבי לעבר חברו. בלי מילה נוספת פסס את בגדיו, הדק את סכיניו בין שיניו וקפץ למים הגועשים. הוא צלל מתחת לסירה. הגלים הרימו את הסירה והשליכוה שוב לתוך התהום שנפערה. עבד אל-כרים, שהיה תחתה, נחבט קשה בראשו מההגה. אך לא היתה לו שהות להרהר בכאב החד.

הוא תפס בידיו בחבל, חתכו במהירות, צשלפתע נזרקה הסירה על ידו וגבו. דם החל שותת מתחת עמוק שנחתך על-ידי ה- מדחף. עבד אל-כרים המשיך בעקשנות במ- לאבתו.

מדי סעם עלה מעלה, שאב אויר וצלל שוב. תסוכות החבלים מסביב למדחף הות- רה בהדרגה, הסירה נקשרה מחדש. גינו ויוסף נשמו לרוחה כשהופיע ראשו הבלונ- די של הערבי ליד דופן הסירה. בקפיצה נכנס הדייג הרה ללוח הסירה, סינן בין שיניו הנוקשות זו אל זו: "הביתה!"

שוב פנתה הסירה לעבר עכו, שהיתה עתה רחוקה כ-50 קילומטרים. סירתן של יוסוף התמלאה במהירות, אך הדייגים לא הרפו ממנה. ההפסד היחיד של ליל ההרפת- קאות היו שתי מנורות הלכוס, שטבעו בים.

כשהור יוסוף אותו בוקר לביתה, לא ידעה אשתו כלל מה עבר עליו, חשבה כי בעלה גמר זה עתה לחלק ולמיון את השלל. היא לא ידעה כי בעלה מביא עמו רק שלל אחד: חייו. כי איש מדייג עכו, שלילה זה היה עבורם ליל שימורים תוך חרדה לחי חב- ריהם, לא הודיע לה על הסכנה. הם הוריעו על כך רק למחרת, ששלחה סירה, לא מצאה את הדייגים וחזרה כלעומת שבאה.

"אני ערבי!"

ב עיר העתיקה של עכו נמשכו החיים כרגיל. שוטרים תפסו כפריים ערביים, שבאו העירה בלי רשיונותנועה של הממשל הצבאי; תורים הציעו מרכולתם. אולם בבתי-הקפה הקטנים ישבו הדייגים, בני שני העמים, המובטלים בגלל הסערה, גמעו ספלי קהחה, שיחקו קלפים וסיפרו איש לרעהו על גיבור- רם, עבד אל-כרים סעדי.

האיש שנולד לפני 42 שנה כפסח הדייגים איזוב הפליג כבר בנעוריו בלבנים עם אביו, הדרך אחר-כך את היהודים במשך עין-שרה אך חזר אל כפרו. פעם, כשהלך להתבודד בבית-הקברות העתיק, ראה מרחוק ראש אדם טובע. הוא קפץ לים, משה גבר לכוש במעיל לבן בשערותיו, חזר עמו, כשמדי פעם נח על אחד הסלעים בים. היה זה אנגלי שנפל הימה.

לפני תשע שנים פרש עבד אל-כרים את רשתותיו בחוף שביצין כשמע צעקות של אנשים שהתקלו על החוף. הצביעו על אדם טובע. איש מהם לא העז להיכנס לים הסלעי באותו יום חורף. עבד אל-כרים משה את הטובע מתוך מערבולת. אולם זה כבר שבק חיים לכל חי. אי אפשר היה להחיותו. כשהציעו לו היהודים פרס עבור מעשהו, השכי ברוגז: "איני מחפץ את נפשי תמורת כסף!"

אנשי משק עיר-שרה, ואחר-כך משק סעדי, טענו בהצלחה כי דם אפריים צלכניים זורם

עבד אל-כרים סעדי

על כי

בצאתו ביום ה-16 בנובמ- בר 1955 להציל את הדייג זאב וייספריץ, קפץ בהכ- רה צלולה לתוך הגלים הסוערים וצלל מתחת ל- פני המים כדי למנוע את טביעת חבריו בחרפו את נפשם מעל לצו התפקיד ומעבר לתביעת החובה המוטלת עליו. בהתאם ל- סעיף 1 לתקנון המופת.

"ניצלתי!" חשב. אך האניה לא יכלה להת- קרב מבלי לסכן את הסירה. רב-החבל, ברי- טי אדום-שיער וגוק, פקד להמשיך בדרך. הוא החליט להודיע על הדייג הבודד לשל- טונות נמל חיפה.

שוב היה יוסוף בודד. מסביבו היו רק מים גועשים ושמים. הוא לא הפסיק בשי- איבה.

חבד מסירה לסירה

י בר אל-כרים בדק את כיוון הרוח. "נמשיך עם כיוון הסערה עד שנמצא את יוסוף", צעק.

"או קי!" השיב גינו בצעקה. מבלי להו- ציא מפיו את המקטרת הכבד.

לפתע נראתה נקודה שחורה במרחק. הי- סירה אצה לאותו כיוון. הנקודה הלכה וגדלה. השעה היתה שבע בבוקר. צעקותיו של יוסוף נשמעו עתה בבירור.

עבד אל-כרים זרק חבל. יוסוף תפשו וקשרו. זרועותיהם השריריות של עבד אל-

הסירה. יוסוף תפס בדלי, החל שואב את המים מתוך הסירה.

את סירות חבריו שוב לא ראה. גלים בגובה בית הפרידו בינו לבין שאר אנשי הקבוצה. יוסוף צעק בכל כוחו, אך פתאום עפה הסירה ממקומה, דהרה מערבה. העוגן ניתק ממעגנו.

יוסף חל מלצוק. היח ברור לו שאיש לא ישמע.

"סימן שקרה משהו!"

א וזה שעה צעקו אנשי סירת-המנוע איש לרעהו מעל לרעש הסערה, טיכסו עצה. גינו החליט שיש להחזיר תחילה את כל הדייגים, לצאת אחר-כך בשנית לחפש את יוסוף. העוגנים הורמו.

הסירה חזרה לנמל הבית. מכורבלים בסוד- ריהם גרסכו הדייגים עד לשד עצמותיהם. הסירה התקדמה לאטה מול ים רוגש. כע- בור שעתיים עוד נראו אורות עכו רחוקים. רק בשלוש וחצי אחרי הצות הגיעו הסי- רות לנמל. לא היה זמן להתמהמה. היה ברור שהייו של יודף בסכנה. "אתם תשארו בחוף", פקד עבד אל-כרים על שבעת הדיי- גים העייפים שירדו מהסירה. "אם לא תראו אותנו עד שבע בבוקר, הודיעו למשטרה. סימן שקרה משהו!"

גינו גמע כמה לגימות מבקבוק הקוניאק, עבד אל-כרים שיפסף את ידיו. הסירה הס- תובבה. על החוף נשארו הדייגים. גלי הים נשתברו כרעם תותחים על המזח.

"לא חשבתי עד אשתיו..."

ה פעם התקרמה הסירה במהירות, עם כיוון הסערה. היא התנדננה כמטורפת, כשילגע מודק החרטום מעל לפני הגלים, וברגע השני מרחף ההגה באויר. היא הגיעה למקום הדייג. יוסוף לא היה שם.

סירתו של יוסוף התקדמה אותה שעה בכיוון לקפריסין. הדייג הבודד שילשל את כל חבל העוגן שהיה בסירה. לשוא, הרוח יללה. הגלים הציפו את הסירה כאילו לא היתה קיימת. יוסוף עבד כמטורף בדליו. הוא ידע כי חייו תלויים בשאיבה. לא התייאשה, סיפר אחר-כך. "לא חשבתי על אשתי ועל שלושת ילדי. חשבתי רק על דבר אחד: צריכים להוציא את המים!"

גל אדיר ניסה להפוך את הסירה, אולם בהיותה מלאה מים היתה כבדה מדי. מאותו רגע שוב לא שם יוסוף את לבו לגובה הגלים. רעד של קור עבר בגופו הוא שאב, שאב ושאב.

עם אור הבוקר הבחין מרחוק באנית-משא. הוא ניפנף בידיו. האניה לא הרגישה בו. הוא פסס את כותנתו וניפנף בה. לפתע ראה שאניה הטתה את כיוונה והתקרבה.

הניצול זאב ("יוסף") וייספריץ, אב לשלושה ילדים, נר בתנאים דחוקים בבית ישן בעכו. אחרי לילה-חזרה חזר שוב אל הים, כאילו לא קרה דבר. "זה הכל שייך למקצוע!"

איש-מופת סעדי צולם במקרה לפני שנה, אחרי שהגיע ראשון בתחרות שחייה.

בעורקי עבד אל-כרים המוסלמי, בעל השיער הבלונדי, "זה היינו הך", השיב הוא, "אני ערבי!"

כפר איזוב נחרב, בתיו פוצצו, דייגיו התי- פזרו לכל רוחות הים. חלקם עברו ללבנון, חלקם נשארו בארץ. אך בכל מקום הימצאם הם מכרכים בלבם: "הלחאי ויהיה בני דייג עז ואציל-נפש כמו עבד אל-כרים."

"כולנו בסירה אחת"

ע בד אל-כרים הוא שחיין מצויין. פעם כשהיה שותף בקבוצת דייגים מנהריה, ראה את המציל המקצועי יוצא בסירתו להי- ציל טובע. עבד אל-כרים קפץ לים, שחה אל האיש והצילו לפני שהמציל הגדהם הגיע אליו. "מה לעשות?" חייך הדייג. "אני חמיד ראשון בכל תחרות שחייה!"

כיום רגיל הגבר הרוזה לשבת בבית-הקפה בין בנו סלח, (19) ובנו ח' (15), שגם הם היו באותו מסע הרפתקאות. אולם הם רק חלק קטן ממשפחתו: לעבד אל-כרים שתי נשים, תשעה בנים ושתי בנות. הצעיר הוא בן 9 חדשים, הבכור בן 19 שנים.

מעולם לא עלה על דעתו של הדייג כי יש משהו מיוחד בכך שהוא מוסלמי, מחרף את נפשו להצלת יהודים. "אדם הוא אדם", תפליט כדבר מובן מאליו. "כולנו נמצאים בסירה אחת."

עיתונים ובקבוקים. כל האמצעים כשרים לא סוף סכומים גדולים יותר. אולם יהודה לא יכול היה להיכר מי מבין עשרות חושבי שכונתו, שקיבלו את מכתבי האיום, היה בעל המצפון הרגיש שהשאיר במעטפה 25 לירות בציוף בקשה לדחות את שארית התשלום לחודש הבא.

עתונות

אי ש השער

שבועון החדשות האמריקאי טיים (תפוצה: 1,800,000) שם את דויד בן גוריון על שערו בסתיו 1948, כשנראה לו כי ישראל החלה מנצחת במלחמה. מאז היתה למשה שרת אמביציה גדולה: לקשט אף הוא בפניו את שערו של שבועון זר כה חשוב.

השבוע נתגשמה שאיפתו הכמוסה: זר שפינג, שבועון חדשות גרמני המחקה את טיים ותופס עמדת מפתח בעתונות הגרמנית, שם על שערו את משה שרת.

מבעד לכוונת הרובה. הרעיון המר-כוי של הכתבה הארוכה שיגורי למי, וכוכבו לחלוטין: שרת מנהל את מחנה השלום בישראל, דויד בן גוריון, ריבו, מנהל את מחנה המלחמה. אולם הרבה יותר מעניינות ההערות הפזורות לאורך הכתבה, המשקפות את נקודת הראות הגרמנית. למשל:

- עמקי יורעאל הוא „פרוסיה של ישראלי“.
- בן גוריון יצר לעצמו את השקפת עור למו כשהיה איכר בעמקי יורעאל, ראה את הערבים רק כשעת התקפות של בדואים ופורעים. (סברה זו מתבססת כנראה, על תקופת עבודתו של בן. גי. בסגירה, שהיא בגליל התחתון).
- משה שרת גדל כבנו של בעל אחוזה פיאודלי יהודי באזור ערבי, שיחק עם ילדיו האריסים הערבים, למד את הרכיבה ואת שפת הארץ ממשוררים ערביים. „בעוד שבן גוריון ראה את הערבים מבעד לאתון וללהב (של הרובה), נפגש עמם שרת בשעת ריקוד ומישחק“.

מובן שהעתון הגרמני אינו שוכח להזכיר כי במלחמת העולם הראשונה היה שרת קצין קיסרי במטה אלוף המטה הגרמני שיהיה לבצבא התורכי, שעה שכן גוריון התגייס „לבריגדה היהודית“ בצבא הבריטי.

הריגול הגרמני ידע. פחות משעשעים, אך יותר צנינים, מרטים אחרים כי כתבה הגרמנית, בין השאר:

- שרות הריגול של הגנרל הגרמני גלף שמע על עיסקת השק הצבית עוד לפני שנה והודיע על כך לשותפיו האמריקאים, אולם הללו ספלו את הדיעה בטענה כי „אלו היה זה נכון, היינו שומעים על כך לפניכם“.
- ההודעה הרשמית על עסקת הנשק באה שלושה שבועות אחרי שהמטענים הראשוניים כבר יצאו לדרכם מצפיה. הם עברו על פני הדנובה, הימדהשחור והים התיכון.
- מנהל האסטרטגיה הסובייטית במרחב הוא העורך הראשי של פרבדה אישאמונו של כרושצ'וב ומנהל החזקה לענייני חוץ של הסובייט העליון, שפילוב. הלה ביקר בקיץ בקאהיר ושהה שם במשך עשרה ימים. אחרי זאת של שפילוב, כוננה השגרירות הצ'כוסלובקית בקאהיר. מחלקה מיוחדת לחקר בעיות אפריקה והמזרח הקרוב. לדעת שירות הריגול מערביים, מקימת מדי לקה זו באמצעות בלדרים קשר ישיר עם מוסקבה, ועובדים בה בעיקר רוסים.

מצפון לים המלוח. העתון אינו מאמין ביותר בהצלחת המדיניות של שרת. הוא מסתמך על הודעות ערביות כי האביב הבא יהיה בשביל ישראל „חמש דקות לפני שעת האספי“, מנבא להתקפה צבאית ישראלית במועד זה. אולם אין הוא מאמין שזהוהי זאת רק מלחמה בחזית המצרית. לדעתו ישתנה הקרבות דחאק כגורה אחרת לגמרי: בחזית הירדן „מצפון לים המלח“.

עליה

קובלו בקיבוץ

הוכחה נוספת לכך כי האדם הינו חיה

- לשעבר ראש שרות הריגול הנאצי במזרח אירופה, שהקים אחרי המלחמה שרות עצמאי בחטות האמריקאים, עבר בינתיים חזרה למרות הממשלה הגרמנית המערבית.

משחמתי הקרן - פרק ששי מושב לשחר -

הזוג להפוך למקומות נקיים ומכניסים. הם בנו עליהם בנייני מידות שהושכרו למגורים, משרדים ועסקים. אחד מהם, למשל, הוא קול-נוע מגדלור.

אנשים אחרים, כשהם מצליחים להשיג מעט רכוש, מיד מסתחרר עליהם ראשם והם מתחילים להתנהג בהוללות ובבזבזנות פורש. הם מרשים לעצמם להתגנדר בנצרות פז, לערוך גשפים, לבקר במקומות שעשועים ולחיות בהפקרות ללא מידה ורסן. מאיר זסי לבסקי, אף כי ביקר עם אשתו באמריקה במושך הזמן, לא השתנה.

ממש כמו גיבוריהם של מולייר ובלזק, היטיב זסלבסקי לדעת כי דין פרוטה כדין מאה, וכי פרוטה שלא הוצאת היום תהפך מחר ללירה. כאשר השכיר, למשל, את קול-נוע מגדלור, קבע בחוזה עם החוכרים כי מקום כבוד יהיה לשמור לו חנם בכל הצגה של הקולנוע. בצורה זאת יכול היה להנות מעט מחיי האמנות והתרבות, מבלי שהדבר יגרור אחריו הוצאות מיותרות.

גם את בילוייו התברתיים ארגן זסלבסקי באותה צורה. הוא לא השכיר את קומת הדיקרקע של ביתו ברחוב בן יהודה 1 לקפה ינתי, עד שלא קבע בחוזה כי בכל שעה שיעלה הרצון מלפניו, יהיה רשאי להרחיק את צמאנו בכוס סודה חנם אין כסף. אם בכל זאת תצא נפשו למשקה אצילי יותר — רשאי הוא, לפי החוזה, לגנום כוס תה רותח, עם לימון או עם חלב, תמורת חמש פרוטות בלבד.

והוא מצדו קיים את החוזה בנאמנות למרות כל השינויים הגדולים בערך המטבע שחלו במשך השנים.

וכשם שאין לזלזל בהוצאות קטנות, כך אין לזלזל בהכנסות קטנות. כשתלה, למשל, אחד מיירי אחד מביתו, שלט ועזר על כניסת הבית, מיהר זסלבסקי לא המקום באותו לילה והסיר את השלט. לא היתה זו התנגדות אסתטית או עקרונית. הוא דרש רק כי תמורת הזכות לענוץ ארבעה מסמרים בקיר השייך לו, ישלם הדייר 1 ל"י לחודש.

חסכנותו זאת של זסלבסקי, שכמה אנשים אשר אינם מסוגלים להבין יקראו לה אולי בשם קמצנות קיצונית, לא היתה מיותרת. הכנסותיו (כפי שהן מתבטאות בהוצאותיו) לצרכי מס' הכנסה היו באמת זעומות מאד: בעל הבתים המרכזיים בתל-אביב, לא הרחיב יותר מאשר 86 ל"י ו-750 פרוטה לחודש.

אולם אין להבין מכל האמור לעיל כי מר זסלבסקי מקמץ בהוצאות גם בעניינים של חיים ומחל. ב-1940, כשבארץ שרר חשש כבד כי גיסות הנאצים עלולים להציף את ארץ-ישראל תוך שבועות ספורים, היה זסי לבסקי בין הראשונים לרכוש בכסף מלא כרטיס טיסה להודו ומשם לאוסטרליה. אך אהבת המולדת קראה לו לחזור ברגע שחלפה הסכנה.

ואם מר זסלבסקי מסרב בתוקף לגלות אם וכמה תרם לקרן המגן, הרי זה כנראה בגלל העובדה שביתתים שוכללו במידה ניכרת שירותי התעופה מישראל לארצות שקטות יר-תר.

מרדכי בופמן: מסך הכסף

אחד מדייריו של זסלבסקי, כזכור, הוא קולנוע מגדלור. את הבניין מחזיקים בחכירה כמה שותפים, שהעיקרי ביניהם הוא

אני מאד מבקש שלא תכתבו עלי. „קראתי את מה שכתבתם על כל הדגים השמנים שהשתמטו מקרן המגן. זה היה בדר גמור. אנשים שעשו מאות אלפי לירות ואפילו מיליונים על חשבון המדינה, צריכים לתרום בשביל להגן עליה. אבל אני רק איש קטן. אל תכניסו אותי לרשימה השחורה.“

האיש הקטן שהפנה בקשה זו למערכת העולם הזה עשה רבע מיליון ל"י מאז קום המדינה. הוא התחיל עם הון פעוט של כמה מאות ועשירי יש לו חילה, מיגרשים ומכר בית פרטי מהודרת. גם אשתו נוהגת במכר בית פרטי משלה, מהודרת לא פחות.

כיצד צבר את כספו?

בדרך רגילה מאד בישראל — הודות לשלי-חיות לאומיות על חשבון משלם-המסים. כספיד מומחה כענף שלו ערך קניות עבור הממשלה באירופה ואמריקה. את הקומיסיון הבלתי-רשמי שקיבל במטבע זר מהמוכרים הפקיד אותו יהודי נחמד בחשבוננו בבנק שחייצי.

לזה קוראים עיסקה משולשת: ריוח נקי על חשבון המדינה בצורת קומיסיון, ריוח נקי נוסף על חשבון אותה מדינה בצורת מס' בע זר שאינו מוחלף בשער הרשמי והגברת הספרויות לניהול עסקות בינלאומיות נוספות.

הוא גם קשר קשרים כדאיים מאד עם ה"מוכרים הרעים ובחור משרדי הממשלה. הכל, כמובן, הודות להקרבתו העצמית במשך שלי-חיותיו הלאומיות.

כאשר נודע לו כי שמו מועמד לרשימה השחורה, הוא ניסה לשכנע את נציג המערך כת שלא לכתוב עליו. הרי כבר תרם משהו לקרן המגן. כמה בדיק? פחות ממחצית הוצאות ההחזקה של מכונתו משך חודש אחד והרבה פחות ממה שהוא רגיל להוציא על ידיה במשך לילה אחד במלון מפואר.

הרי המשך אותה שיחה: „אם כבר נמסרה הרשימה לדפוס“, הציע ברוב אדיבותו החלקלקה, „אני מוכן לשאת בכל הוצאות שתדרשו ממני. אני מוכן ברצון לתרום איזה סכום לקרן מיוחדת של המערכת. רק שלא תכתבו עלי.“

בשפה פשוטה: שוחד.

„מוטב שתתרום את הכסף הזה לקרן ה"מגן", היתה העצה שקיבל. „זאת צורה פשוטה יותר.“

הוא לא עשה זאת. על כן היה שמו בין אלה שפורסמו ברשימה השחורה.

אנכי, בנו יושב כנימיה בטוהיה בשחייץ, הארץ המפורסמת בניטרילותה בעתות מלחמה.

מאיר זסלבסקי: סודה חנם

מאיר זסלבסקי, ליד רוסיה, עלה על הדרך בישראל כשהוא משמש כעגלון. השכלתו, שכללה תריסר קללות רוסיות עסי-סיות, התאימה למקצוע זה. אך לא טוב היות האדם לבדו, וכשנשג זסלבסקי הצעיר באשה אמריקאית בעלת-רכוש, מיהר ונשא אותה לאשה.

הרכוש כלל כמה פריטים מעניינים. היו כלולים בו, בין השאר, שורה שלמה של מיגרשים ברחוב בן-יהודה, תל-אביב, בקטע המסתעף מרחוב אלנבי. את המגרשים הללו, ששימשו בשעתו בוראשפה גדול אחד, מיהר

חברתית, ניתנה בצורה חיה למדי במסדרונות בית-המשפט בחיפה, שעה שצעיר תמיר ומר בבכי קרע את האחזר בוועקויתו: „אני רוצה הביתה, אני רוצה למרוקו!“ בעת שהובל אל מכונת המסורה שהסיעה אותו לכלא.

לפני שבועיים הגיע יוסף עאיש ממרוקו ארצה, נשלח ישר לקיבוץ מעורחיים, שם הראו לו את חדרה-אכיל, המקלחת והמיטה. מבין מאות האנשים שסעדו בחדר-האכיל לא היה ליוסף כל מכר ומועד. את ארוחתו אכל תוך שתיקה וועמת.

„יהיו לך חברים.“ יוסף, שהיה קצב חרוץ במרוקו גם מבלי לבקר בבית-הספר, נשלח לעבודה חקלאית. בערב הלך לישון, ובבוקר קם לעבודה; בערב הלך לישון, ובבוקר קם לעבודה; ביום השלישי כבר לא הלך לעבודה, אלא נסע בשארית כספו למש-רדי הסוכנות בחיפה.

„אני רוצה להיות במקום שבו נמצאים חברים שלי“, ביקש יוסף.

„טוב, נראה. קח שתי לירות ותחזור למעורחיים. תבוא הגה בוד שבוע“, ענה לעומתו קול פקידותי מבין הניירות.

יוסף, שחשש כי אומרים לדחות אותו ב"לך-ושוב", סירב לעזוב את חדרו של ה"פקיד, לא רצה לעזובו גם לאחר שהוענק נוסף. הוא לא ידע את הנעשה עמו, רק הבין שכולם רוצים את רעתו, לכן סירב לצאת גם כשהועיק הפקיד משטרה שגררה אותו בכוח, הביאתהו לפני השופט שחרץ את דינו למאסר ששה שבועות בעון תקיפת שוטרים.

יוסף מרר בבכי. הוא רצה להימצא יחד עם חברים וסופו בבית-סוהר. גיתך לעומתו אחד השוטרים: „יהיו לך חברים בבית הסוהר“.

כך נסתיימה הקריירה הישראלית בת השבועיים של עוד מועמד לתואר „קובלן“ שהמדינה תוציא את ליבה אליו על קרשי הבימה, לא יותר.

מעילות

ידיד הפועלים

„הואגה לפועל היא אצילי מעל לכל!“ קרא מאיר למ, מזכיר ועד הפועלים של מפעל הצנורות המזרח התיכון, ענף מעץ-ההטם של סולל-בונה, באסיפת-בחינות של מפא"י. הפועלים ידעו להעריך ידיו כזה: הוא צורף (ללא בחירות) למועצת-פועלי עכו, נוסף על תפקידו כשלם המפעל. הוא היה השליט האמיתי במפעל, קבע את דירוגם המקצועי של הפועלים, יעץ למי לתת קב"ע וות ולמי להעלות את המשכורת.

מדי פעם פנו פועלי המפעל אל ידידם, ביקשו הלאה מקופת התגמולים לצרכים משפחתיים. אחדים נענו, רבים נדחו. היה זה, על-כן, טבעי שאהרון כהן, מוחתיקי ה"מפעל, פנה אף הוא באותה בקשה לידידו. זה היה לפני 14 חודש. מאז שמע תשובה קבועה מפי למ: „טרם הוחלט“.

מאיר חתם בשמן“ הדבר התמיה את כהן. פועל חתיק ובעל זכויות. הוא ניגש להנהלת קופת-התגמולים בחיפה. שם שמע תשובה מזווה: „הרי קיבלת את הלוואתך בסך 500 ל"י עוד לפני שנה. מאיר חתם בשמן“!

זה עניין את כהן מאד. הוא שאל את חבריו, גילה כי עוד שש הלוואות בסך כמה אלפי לירות נלקחו בצורה זו מהקופה. פועל אחד אפילו החזיר כבר את חובו, לא הרגיש כלל בניכויים שנוכו כל חודש ממשכורתו. ניכוי זה נעלם בים הניכויים האחרים.

הפועלים לא הסתירו את תמהונם. הם דרשו לכנס אסיפת-פועלים כדי לבקר את מצבו של האיש הנאמן של מפא"י שנאשם בשעתו כשיתוף פעולה עם הנאצים. אולם מזכיר המפעל הרגיע אותם: לא רק מהם גנב למ, אלא גם מהמפעל עצמו. הוא סבר, כנראה, כי גניבות ברות הן חצי נחמה.

לא היתה ברירה: חברי המפלגה במועצת-הפועלים יעצו ללם בידדות להתמסר ל"משטרה“.

דרוש: שלם. למ, האיש הדואג לפועלים, הודה שדאג מעט גם לעצמו, שהרי גם הוא פועל. אמנם נשאר פועל של כמה אלפים בין הסכום שלם הורה על גניבתו (2398 ל"י) לבין הסכום החסר. אולם בינתיים נת' פנתה משרה של שלם ומוזכיר ועד-הפועלים במפעל הצנורות המזרח-התיכון.

טנק מול טנק

של הרשימה השחורה ורק לא לתרום!

מרדכי בופמן. כבר בעלותו לישראל מרוסיה ב־1935 בחר בופמן במקצוע המעשיר את בעליו: אינסטלטור.

אמנם עבד אז כשכיר בקבוצה לעבודות סניטריות, שמאוחר יותר התפתחה עלידי כמה ממיסדיה לפירמה הגדולה ביותר לאמ־בטיות, מושבי בתי־שימוש וכיוצאים מאלה — חרות, חברה הסתדרותית טהורה.

גם בופמן יצא מעבודתו לחרות. לאחר תקופה קצרה שבה שימש כפקיד אצל יוסף גליקמן, סוחר לצרכי אינסטלציה שברבות הימים היה למנהל משרד המסחר והתעשייה, הפך בופמן לסוחר וסוכן ברשות עצמו. מאז ניהל עסקים בשלושה שטחים:

• סוכנויות. במשך שנים רבות שימש כסוכן של חברה אמריקאית של ציוד כבד.

אך עניינו באמנות השביעית אינו מוגבל לתל־אביב בלבד. נוסף למגדור, יש לו חלק בענף הקולנוע גם בנתניה. השמועה אומרת, כי לבופמן יש גם חלק בבית־קולנוע נוסף בקפריסין. אולם על כך אין יודעים בדיוק, ממש כשם שאין יודעים הרבה על עסקיו האחרים של בופמן. כי הוא אדם צנוע, ואפ־לו את משרדו הפומבי חיסל ומאז מנהל הוא את כל עסקיו מדירתו הפרטית.

• נכסיו רדא ניידי. בשטח זה החל בופמן לפעול כבר לפני שנים. מתוך ידיעה ברורה כי עליית ערכן של קרקעות עירוניות היא הדרך הבטוחה והמהירה ביותר לעושר ואושר. כיום נמצאים בידיו כמה וכמה מיגרשים במקומות שונים בעיר ומעבר לירדן. עסק צדדי נוסף של בופמן, שאינו נכלל

גם על שכמו של בופמן כמה עשרות ל"א. אשר לתרומתו האישית משאר עסקיו — אפס!

גם הוא מחכה שועדת נציגי סחר־החוזק תחליט כמה עליו לתרום. יש לו סבלנות. בייחוד כשאת בתו רות השיא מזמן לבעל שרשרת בתי־מרקחת בלוס אנג'לס ובנו זאב נסע להוליווד ללמוד על בורייה את תורת הכוכבות בקולנוע.

וועדות לא־ביצוע

יש רק שיטה פשוטה אחת לתרום, אבל אלף ואחת דרכים להשתמש מתרומות. בין הדרכים הישראליות האהובות: הקמת ועדה. באותה הדרך השתמשו — ומשתמשים — לטשטוש כל מעילה גדולה, כל פשע לאומי פלילי הנוגע, בעצם, לבית־המשפט. קרן המגן הפכה גם היא עניין לוועדות.

כמה וכמה מאליריהמסחר וההון של יש־ראל נוכחו כי לא לאורך זמן יוכלו להשתמש סתם מתרומה לקרן־המגן, מבלי לעורר עליהם זעמה של דעת הקהל. בציבור כבר התייערה מחשבה לארגן חרם המוני על חנויות תיהם ועסקיהם של המשתמשים. היה צורך אפוא, לשחזר להשתמטות צורה הגונה ומסודרת, שלא תדקור את העיניים.

רוב הוועדות מוכן מאליו עוד בטרם התכנסו לשיבתן הראשונה.

השאלה הראשונה שהתעוררה היתה: לפי מה תיקבע מידת היכולת של כל אחד מאנשי הענף הכלכלי להרים את תרומתו? לוועדות היה פתרון מוכן מראש: לפי מידת הכנסתו, שאותה אפשר לברר בקלות מתוך ההצהרות למס ההכנסה. אם נמצא תמים אחד משולל תושב מסחרי, שהצהיר הצהרה קרובה לאמת — הרי מגיע לו בצדק שישלם גם עתה תרומה־מאמת. אמנם, אותם האנשים פטרו את הוועדות מטיפול בעניינם: הם בדרך כלל הודוּו לתרום כפי יכולתם עוד בטרם קבעו האחרים כי יש צורך בהעדה.

והוועדות מילאו את תפקידן בנאמנות — כפי שהוכיח, למשל, מקרהו של שרגא ליכ־טנפלד, בעל החילה, המיגרשים, והמכוניות הפרטיות המהירות — שתוכר בחלק הקודם של הרשימה השחורה. אותו יהודי נחמד, מר ליכטנפלד, חוייב עלידי הוועדה המתאימה של התאחדות הסוחרים לשלם את המגיע ממנו — 200 ל"א — והוא שילם סכום זה בלי טענות ומענות.

האחים קשטן: זמן הוא כסף

דוגמה מארפת נוספת של יעילות הוועדות ישמשו האחים קשטן.

חנותם הנושאת את השם יעקב קשטן וב־1916 היא בין הגדולות והחדישות ביותר ב־רחוב הרצל בתל־אביב. היא מרוהטת לפי מיטב סגנון האדריכלות הפנימית החדשה. אפילו מתחריהם של הקשטנים בענף האריזים גים ובדרי־הפוד מודים כי חנות זאת היא היפה ביותר מסוגה בארץ.

עוד לפני שנה שכן העסק בבית חדש פחות, סמוך לבניין הראשי של הבנק ה־לאומי. כשהבנק החליט להבטיח לעצמו שטח נוסף להתרחבות בניינו, הסכימו האחים קש־טן להעביר לרשותו את הבניין תמורת ה־סכום המתאים, שהגיע לרבע מיליון ל"א.

כמו כל אימפריה הראויה לשמה, יש גם לממלכת הבנקים של קשטן מושבות משלה. בעוד שבתל־אביב מנהל את העסקים המסור עפים האח הבכור משה, עומד דוב בראש רשת עסקית מסועפת בעיר הכרמל, שמ־אין הממלכה בנויה על חנויות בלבד: האחים קשטן הם השותפים העיקריים בהחברה החי־פאית לסריגה בע"מ.

מכיוון שאין זה עיסוק צדדי, בנה דוב גם משכן קבוע בחיפה. החילה המפוראת שלו על הר הכרמל נבנתה, בגלל תוכניתה המיוחדת, דה, יותר משנתיים ימים, מחירה הגיע כמעט 50 אלף ל"א. אבל הכסף לא חשוב.

האח משה לא הגיע עדיין להישגים כאלה בשטח הדיור. לפי שעה עליו להצטופף ב־דירה בת חמש חדרים בצפון תל־אביב.

כאשר הורכבה ועדת קרן־המגן של ענף הטקסטילים, היה ברור כי משפחה חזקה, עשירה ומכובדת כמשפחת קשטן מוכרחה להיות מיוצגת בהעדה זאת. ואמנם, משה קשטן הסכים להקדיש חלק מומנו היקר (מאד) לשיבותיה ולפעולותיה הענפות של הוועדה.

הוא הוסיף, למשל, לשיבה היחידה ש־התקיימה לפי שעה. ישיבה זאת לא הספיקה אמנם להגיע לסיכומים של ממש, בשפה של לירות ופרוטות. היא היתה עסוקה מדי בנייתו הצד הרעיוני של הפעולה. היא הח־ליטה חגיגות להכנס שנית, ובחודאי תקיים את ההחלטה הזאת מיד כשימצאו חב־ריה מעט פנאי.

ומכיוון שהזמן הוא כסף, ומשה תרם מ־זמנו כבר ישיבה שלמה אחת ועודו מתכוון לתרום כהנה וכנהנה, הרי לפי שעה לא מצא לנחוץ לתרום גם כסף ממש.

הוא מחכה עד שהעדה תחליט.

(אריה נבון ב־דבר)

היעבור?

חוצץ מזה, היה צורך לרסן אלה מבין בעלי העסקים שבהתלהבות ילדותית מיהרו לת־רום את הסכום המלא כיכולתם ולהטיל בכך צל כבד ובלתי־מוצדק על חבריהם למעמד, שהתכוונו לתרום בצורה מאופקת הרבה יר־תר — אם בכלל.

הדרך, כאמור, היא: הקמת ועדה.

במקרה זה קלעה למטרה ההגדרה המפור־טת: "הועדה היא קבוצה של אנשים שכל אחד מהם לחוד אינו רוצה לעשות כלום, ועל כן הם מתכנסים להחליט במשותף כי שום דבר אינו יכול להיעשות."

כל ענף כלכלי קיבל כביכול על עצמו את תפקיד התרמת חבריו, איש איש כפי יכולתו. בעלי היכולת הגדולים ביותר — נבחרו ל־וועדה. מכיוון שבישראל נעשו בעלי היכולת לבעלי־יכולת בדרך כלל כתוצאה של הש־תמטות שיטתיות ממס־הכנסה, מהחוק ומה־הגינות הציבורית — היה קו הפעולה של

בסוגים הקודמים, הוא בית־החרושת למיצים גוגנהיים־מר.

כמו ברוב המקרים הקודמים שהוזכרו ב־רשימה השחורה — עסקים כאלה לא הביאו משום מה, להכנסה ראויה לשמה. על כך תיעד "הכנסתו של הנישום, כפי שנקבעה בשומה הסופית" — 136 ל"א ו־250 פרוטות לחודש.

ומה עם קרן־המגן?

בופמן איננו זר כלל לענייני בטחון. אפשר אפילו לומר שהוא קרוב אליהם קרבת מש־פחה. אחותו שלמית היתה אשתו הראשונה של אחד מראשי העסקנים בשטח זה.

הוא היה מוכרח לתרום משהו: התאחדות בעלי בתי־הקולנוע החליטה כי הכנסותיהם הנקיות של שני ימים (יום ד' וְה' בשבוע, בהם הביקור בקולנוע הוא הנמוך ביותר) יוקדשו להצלת המולדת. במסגרת זאת נפלו

הוא פעל בשטח זה בעיקר בתקופת הקיצוב ולאחריה. יתכן כי מספר המכונות הכבדות שהובאו על ידו לישראל לא היה רב ביותר, אך מהרוחחים הנובעים ממכירת טרקטור אחד, למשל, יכולה משפחה צנועה להתקיים בכבוד חודשים אחדים לפחות. כי משקל הרוחחים בענף זה מתאים בהחלט למשקל ה־סחורה. בשטח זה לא סבל בופמן מיידיותו רבת־השנים עם מעבירו לשעבר יוסף גליקמן.

במסגרת עסקי הסוכנויות נסע בופמן לפני חודשים אחדים לאירופה, כדי להתקשר ל־צרכי יבוא עם חברות מרכז־אירופיות גדו־לות.

• בתי־קולנוע. חלק הארי של קולנוע מגדור, כפי שכבר הוזכר, נמצא בידיו של בופמן. לתעם קרובות אפשר לראותו עומד בין הקופה לבין דלת הכניסה של הקולנוע, כשהוא אומד בעיניו את הכנסות הערב.

סילון מול סילון — תרום חלקר המלא!

המקום הוקצה עלידי הנהלת "העולס־חזה"

דרכי חיים

דרכון האהבה

גיבור בן עודה גיבור (30), שהיה מורה לערבית בנצרת, ידע מכבר את אימרת הכסף: "אין חוקים וגבולות באתנה", אולם רק באחד מימי הקיץ החמים של אשתדן נוכח לדעת כי אימרה זו כוחה יפה גם לגבי החוקים והגבולות של הממשלה הצבאית. כי אהבתו של גיבור יקרה עוד יותר מחומו של אותו יום קיצי בו הכיר צעירה תמירית גוף ושחורת-שיער שהתגוררה במעברת אחוזה.

גיבור ידע גם כי באהבה קיים גורם המרחק, העומד ביחס הפוך לסיכויי ההצלחה, לפיכך רצה לחיות בקרבת הצעירה כדי לזכות באהבתה. אולם מאחר שרשיון התגורר המר אפשר יציאה מתחום הממשלה הצבאית ניתן רק לאלה שהמושג או האלוהים רוצים ביקרם, ומאחר שגיבור לא קיים יחסים מיוחדים עם שני האחרונים, לא יכול היה לקבל רשיון שהיה בחיפה.

אולם את מה שלא יעשה הממשל הצבאי יעשה הממשל הלבבי, כי כבר אמרו חכמי יוון העתיקה: "גדול המצויאם היא האהבה". גיבור ניגש למשרדי הסוכנות, הודיע כי שמו דויד רוטנברג וכי הוא תייר מדורס אפריקה שישראל מצאה חן בעיניו ועליכן מבקש הוא להשתקע במעברת אחוזה. פקידה סוכנות היסט קמעה לנוכח מראהו הלא-כל-כך אגלו-סאסי של גיבור, אך פתע עלה בו נצנוץ: שאם דם כושי זורם בעורקיו, כך זכה גיבור במקום מגורים במעברת אחוזה.

נתיב היסורים. אולם ישיבתו של דויד רוטנברג טרם הובטחה, כי לא היתה בידו יוזה ישראלית, ועל כך נידון לקנס בסך 10 ל"י עלידי בית-משפט השלום בחיפה.

הארץ

גשם קל צפוי בחלקים שונים של הארץ במשך היום ומחר בבוקר (חמישי).

משה קסטן, תל-אביב
אוסקה מרומ, תל-אביב
עוד מסמן אחד לארץ-המתים של ה' חזאי.

היום ימלאו מאתיים שנה למותו של הקומפוזיטור הגאנני הלפגאנג אמריאוס מוצארט, ובכך יפתחו בארץ וברחבי העולם התרבותי חגיגות מלאות 200 שנה להולדת מוצארט (על המשמר).

דפן, דואר-נע אשקלון

אכז, גאון בן יוחי.
היו"ר הקדים והכריז על הפסקת ה' ישיבה הראשונה ב'6.30 במקום ב'6.30 (הצופה).

אכיעזר בוראבן, ירושלים
הזמן שווה כסף.

משלחת של רבנים אמריקאיים, שעמ' זה לבקר אצל 21 משרדי-הרבנות ב' ברית-המועצות (העולם הזה).

דבורה ירקוני, באר-שבע
אולי של המגבית הסובייטית המאוחדת?

אולם בכך לא תמה הפרשה. כשהחל לחפש את הצעירה יפת-התואר גילה לאכזבתו שזו עקרה לבאר-טוביה. בינתיים דאג גיבור לישר בתו בארץ, הודיע למשטרה כי אכז לו דרכונו הדרום-אפריקאי מספר 630268 על שם דויד רוטנברג.

הודעה זו העלתה חשדות בלב השוטר שקיבלה, וחשדות אלה הביאו את גיבור לבית-המשפט. "רציתי להיות יהודי", הסביר לשופט, מבלי להזכיר דבר בעניין הצעירה היהודיה, מחשש שמא לא תרצה בו באם יתגלה לה שאינו יהודי.

בינתיים יישב גיבור חודשיים בבית-הסוהר, ויכל להמחיש בכך עוד אימרת אחת הקר בעת: "נעימים יסורי אוהב".

משפט

חזות בחולות

מה המחשבה הראשונה העולה במוחו של אדם כשהוא רואה לנגד עיניו גבר הנושא בידיו נערה שאינה נראית משתוקקת ביותר לצורת הובלה מעין זו? הוא רוצה לאנוס אותה? קצעה מילד פרילין.
מיכל פרילין לא היתה במבחן פסיכוכיני שעה שאמרה משפט זה. היא נסעה במכונית בלילית בלילה. אמתה, בשפה הפתוחה

של הרצליה, כשמול עיניה הופיע על משטח החולות מראה הגבר הנאבק עם נערה ומש' כיבה אפצה.

דקות ספורות לאחר מכן חורה מיכל בלויית כמה גברים, נוכחה פי אחרת במקצת. על הכביש עמדה בתיה חמני (19) תימניה נמוכה ומכוערת ומררה בבכי: "הוא גנב לי את הכסף", כעבור שניה נזכרה והו' סיפה: "הוא ניסה לעשות לי". ברור שמילד לא יכלה להושיע לאומללה מלבד תודעה למשטרה.

ברגע בו נמסרה למשטרת הרצליה הידיעה על הנסיון לאנוס בתוספת תאור פרטי בן-הבליעל, נכנס למשטרה יצחק ניסנוב, נהג מוניית, שביקש להחזיר חפצים שהושארו במוניתו על ידי נוסעת, אשר ברחת, לדבריה, מתוך המונית בשטח החולות של הרצליה. לא היה קץ לשמחתו של הסלפונאי שהצליח לבשר עוד באותה שחיה סלפוניית על שיא חדש בחקירות משטרת ישראל: "ברגע זה כבר נמצא הגאשם בידיו".

מה קרה בחקירה? למרות מאמצי התיובע הכללי להביא להרשעתו וזכה ניסנוב מכל אשמה על ידי בית-הדין המחוזי. הנימוק החוקי: אי הופעתה של המתלוננת לבית הדין.

אולי התביישה אותה נערה תימניה לגולל את פרטי המקרה בפני אנשים זרים, או אולי יד משפחתה היא שמנעה ממנה הופעה בבית הדין. מה שמתקבל יותר על הדעת הוא כי בתיה חמני לא נעתה להזמנת בית-המשפט לאחר מה שארע בחקירה מוקדמת: בתיה מסרה עדות מלאה בבטחון עצמי גמור, אך כשהחלה להשיב למטר שאלותיו של גרעון מרגלית, פרקליט הנאשם, התבלבלה וסתרה את עצמה. מרגלית ניסה להיכיה כי ניסנוב עצר את מונייתו בצד הדרך בכדי לעשות את צרכיו, וכי נסיון-האנוס היה מבוזבז. מה שראו העדים מרחוק לא היה נסיון של הנאשם לאנוס את המתלוננת, אלא נסיון של המתלוננת לעורר רושם שהיא נאנסת.

"פירוש המילה מתכת, יודעת את?" שאל מרגלית בלשונו המליצית.
"לא!" באה התשובה.

"ומה המובן של מחוספט?" גם כאן לא יכלה בתיה להשיב. הפלא הגדול הוא כי בעדותה במשטרה השתמשה בתיה במילים אלו בכדי לתאר את נסיון האנוס. היה ברור כי משהוא הכניס את העדות לפיה. המסקנה: לא כל גבר ואשה המתכתשים בחולות מהמים נסיון לאנוס.

פשעים

גבר זר בארון

מדרכי הירשהורן ישב בניחוחת ומנה מא' תים שטרות-לירה בין אצבעותיו הרוטטות. לאחר מכן שלח מבט לעבר ידו המרעויה של שרלו גור-אריה שחתמה על שטרות כי סך שלש-מאות ל"י. הוא נטל גם אותם, קם, הפליט תודה וסנה לעבר הדלת. אותו רגע נפתחה דלת הארון שבחדר ומתוכו הפסיע גבר זר, לא מאותם המוכרים מהבידחות הידועות על המאהבים המסתתרים מפני הבעל, אלא דחקא שומר-חוק שנקרא עלידי הבעל עצמו להיות נוכח בשעת הע' ברת הכסף ולעצור את מקבלו בשעת מע' שח.

חוכב וותיק שרלו גור-אריה ומדרכי הירשהורן עכדו בנחוחת בסניף המשביר המרכזי בנמל חיפה, עד שיום אחד — לי אחר שנאשמו בנסיון להוצאת משאת טעו' נה קמח-דיגים משטח הנמל — שוחררו ה' שניים מעבודתם עד לבירור משפטם. בינתיים גילה הירשהורן הסתגלות בלתי רגילה למצב החדש של הנאשם המצפה לי משפט, שיגר לפני כמה ימים מכתב לגור-אריה, חברו לאשמה, בו הודיעו כנסטות כי ישלשו לידו חמש-מאות ל"י, ולא — יאלץ להעיד נגדו במשפט ולספר את כל הידוע לו עליו.

גור-אריה נדהם, תחילה חשב לשלם את הסכום, הגם שלא ידע מה יש לידו נגדו, אולם לאחר שלא מצא סכום דומה, פנה למשטרה שסיפקה לו מאתיים שטרות-כסף מפומנים, שטרות על סך שלש-מאות ל"י וגבר זר בארון בשעת מעשה.

כשעם תום אפגישת הגורלית נשמעה ה' קריאה. אותה עצור! קמא הירשהורן במ' קומו, החדר כסיד, פתח את פיו רק לאחר שהובא למשטרה, שם הוטבעה עליו האשמה. נוספת: סחיטת קסמים מחברו לאשמה. טען הירשהורן: "יש לי כבר מומן חיבה לכתיבה".

ריקוד בפפריה: שניים מבין קרוב ל-4000 איש שנהרו לכפר חב"ד לחוג את חגי-הנאוה ה'57, רוקים "קווצוק" רסי. החבד"ים גם שרים שירים רוסיים, כמו: "אל דאנה, בחורים, / מה עלינו יהיה? / ניסע עד בית-המרוח, / שם נדקה לנו תהיה".

מחב"ד לא ניתקים לעולם: החבד"ים ח"כ זלמן שזר ואברהם הרצפלד, נאמנים יום בשנה לכור מחצבתם. חבד"ים אחרים: נתן אלטרסן, אברהם שלונסקי, יונה כסה.

ניגונו של הרבי: בימי שבתו במאסר, חיבר הרבי ניגון של ארבעה בתים המשקפים את ארבעת העולמות שנשמת האדם עוברת בהם: עולמות הברואה העשייה, האצילות והתפארת.

קודצ'וק וודקה בחג הגאולה

גם שריהשכלה הקיסרי. החסידים עצמם סבורים שלא היה זה שר סתם, אלא הצאר בכבודו ובעצמו, שהתחפש וכא לראות את אסירו המסתורי. אם כן, היה הצאר חוקר מקרא שנון: הוא הציג לרבי 24 שאלות ש-הצביעו על סתירות לכביכול בתנ"ך.

„מדוע שאל אלוהים את האדם הראשון בגן העדן. איך זי? אם הוא יודע את הכל? האם לא ידע איפה נמצא האדם?”

לרבי, תלמיד-תלמידו של מייסד החסידות ישראל בעל-שם טוב, היתה תשובה. אלוהים עצמו ידע, כמובן, איה האדם. אולם הוא רצה כי בכל שעה תצלצל באוזנו של אדם השאלה הגדולה „איך זי? היכן אתה עומד בעולמך זי?”

מחתרת סובייטית. חסידי חב"ד עצ-בם יכלו, במרוצת השנים, לתת תשובות מ-עניינות לשאלה „איך זי?” הם התפזרו על פני כדור-הארץ, מוכנים בכל רגע להפיץ את תורתם המסתורית בדרכיו של מייסודם עקש-ני ותוקפני. ספריהם וחברותיהם הופצו ב-רוסיה, באנגליה, אפילו בסיני.

עת עלו הסובייטים לשלטון, החליט מנהיג הכת, בן הדור החמישי של השלשלת, רבי יוסף יצחק שניאורסון*, כי שינוי המשטר במדינה אינו מחייב את בני הכת. עם התגבר מסע הקומוניסטים נגד הדת, פיתחו חב"ד שיטה מסועפת של הסחאה. בגלוי חייו נאמ-

חמשים ושלושה יום ישב רבי שניאור זלמן, מנהיג חב"ד, בבית-הסוהר פטרבורסק ב-פטרבורג. אותו זמן התארגנה כת חסידי חב"ד (הכמה-בינה-דעת) למאבק על שיחורור בני-היגם, שנכלאו אחרי שמתנגדיהם הלשינו ע-ליו בסני השלטונות.

החב"דים, ארגון כמעט מחתרתי, ידעו ל-ארגן מיכצע. אגף-המודיעין עבר ללילגא, מר-כו המתנגדים, ריכוז חומר על „פעולות-אוייב” — תכניות מנהיגי ה„מתנגדים” להמשך ה-„סיוון”. אגף-הרכש ערך רשימה מדויקת של כל התכשיטים והרכוש של נאמני חב"ד, לשם מימון פעולות-השיחורור. קבע שלושה שלבים ל„קרן-הגמן”: שלב ראשון של גיוס מזומנים, שלב שני של החרמת התכשיטים, שלב שלישי של החרמת הרכוש כולו.

אותו זמן עבר ראש-החץ של החסיכה ה-פועלת מרוסיה הלבנה לפטרבורג, לשכנע את הרוסים, בשפה היחידה שהיתה מובנת להם, לשחרר את המנהיג המתקרב לגיל ה-60. וכך קרה שבאחד הימים, כאשר הרב קרא כדרכו יום יום, בספר התהילים והגיע לפסוק „פדה בשלום נפשי...” דפקה יד נוקשה על דלת ה-ברזל של התא והסוהר הודיע ששחרר. זה היה ביום י"ט בכסלו, לפני 157 שנה השבוע.

הצאר בבית-הסוהר. עת ישב הרבי במאסר, ביקרו אצלו חוקריו, ביניהם כנראה

קומה שניה: מייסוד חב"ד הגיע עד למאדוקו ותימן, אירגן עליית נוער משל. מחוסר מקום, דקד הנוער על כתפי המבוגרים, מעגל על גבי מעגל. זהו ריקוד מסורתי חב"די.

נים לשלטון. בהתאם לפקודת הרבי, הצטיי-נו כפועלים בקואופרטיבים, חדרו לעמדות שלטון אפילו לקצונת הצבא האדום.

דרכונים כוזבים. המחתרת התרכזה ב-עיקר בגידול הדור הבא, שנולד במשטר ה-סובייטי. הצעירים מיהרו מבית-הספר הסו-בייטי ומפעולת הפיונים ישר לשיבות ה-מחתרתיות של הכת. פלוגת-מחץ מיוחדת של 25 מוהלים עברו על פני המדינה, מלו את הילדים של כל היהודים, חרף חוק שהטיל באותם ימים 25 שנות מאסר על כל מבצע ברית-מילה. גדודים שלמים עסקו בהעתקת ספרי הכת בכתבי-יד, אחרי שהמודפסים הוח-רמו על-ידי השלטונות ונשרפו.

חינוך זה נתן את פרי. כשפתחו הסוביי-טים את גבולם, במלחמת העולם השנייה, ל-החזרת פליטי פולין למולדתם, צייד מסכ"ל החב"ד 500 מבני הכת בדרכונים פולניים מ-פוקסקים. מפולין הוברחו מייד לאירופה ה-מערבית, יכלו לשאול את עצמם: „איך זי?”

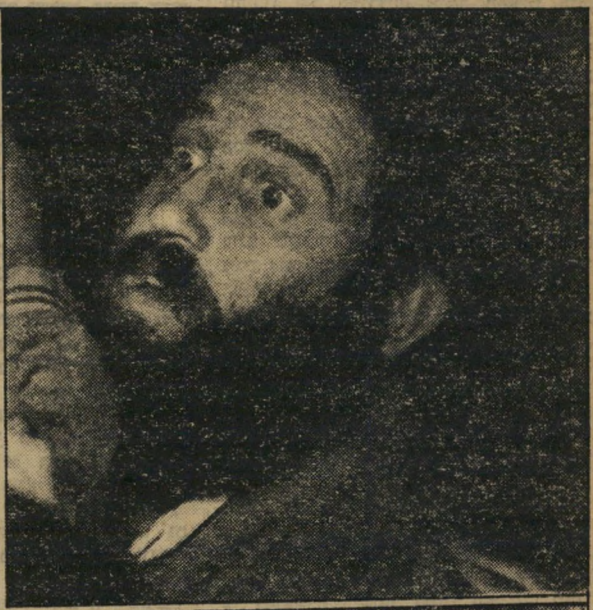
נפש הבהמה באדם. ביום הראשון בשבוע שעבר הביאו מאות מכוניות מכל ה-סוגים, החל ממכוניות-הדור של חכ"ים וחברי הנהלת הסוכנות וכלה בגייפים וטנדרים צב-איים את פורי חב"ד מכל כנפי הארץ, לחוג את יום השנה ה-157 מאז יצא המייסד מבית-הסוהר הפטרבורגי.

כשהאיר הבוקר בכפר חב"ד והמכוניות החלו מתפזרות, נשארה עדיין קבוצת חב"דים ליד שולחן, שמסביבו היו פזורים מאות בקבוקי וודקה ריקים ושיירי דג-מלוח. זקן החבורה חזר על אחד מעקרונות הרבי.

במשנה כתוב „במה בהמה יוצאת? בשירי-כוונת הכותב היתה כי מוציאים את הבהמה למרעה בעזרת טבעת הנקראת, בלשון הרפת, שיר. אולם החב"דים, הרואים תוכן נסתר בכל פסוק הנראה סתמי, פירשו זאת כרמז למצב האדם: „במה בהמה יוצאת? במה מוציאים את הנפש הבהמית מתוך האדם? בשיר, על-ידי שירה.”

הרמז הובן, ובכפר ספריה פתחו החסי-דים העייפים בשיר חדש, הסתערות מחודשת על הנפש הבהמית, המנסה להשתלט על ה-אדם.

* כל בני השלשלת, הנושאים את התואר „נכד”, נקראים בשם שניאורסון, על שם מיי-סד השלשלת, שניאור. שמו האמיתי של „נכד” זלמן שז"ר (שעבר רובשוב) הוא שניאור-זלמן-רובשוב. המשורר זלמן שניאור גם הוא „נכד” וכמנתו אברהם שלונסקי.

8000 רגליים רוקדות: מחוסר מקום, רקדו החסידים בנושים שלמים, במקום במעגלים. הגוש כולו מסתדר ככוכב, מסתובב מסביב לצירו. רוב השירים הם שירי-עם רוסיים, ביניהם שירי שתיית-החב"דים שרים את השירים במקור רוסי או בהעתקה אידישית.

פרקליט ינובסקי, נאשם רומק לא כדאי להיות סובילב

ידעו קציני ירושלים: הם פשוט לקחו את הכסף מתקציב המדינה, מן הקרנות העומדות לרשות המטה הארצי של משטרת ישראל.

עיסקה עדינה. אולם הקצינים היו עדינים. הם חששו מן רגשותיו העדינים של העד רוזנברג, בעל העסקים המפוקקים, עלולים להיפגע אם תינתן לו הלוואה פשוטה במישרין. על כן אירגנו עיסקה מסועפת מאד, עסופת כמה רשתות של הסתאה.

כמה קצינים הלכו למנהל קופת מלווה וחטנו של העובדים, מוסד מפא"י טוב, שיכנעו אותו אחרי כמה ישיבות לתת את הלוואה. המנהל סירב תחילה, כי בישראל קיימות הוראות חמורות נגד מתן הלוואות שאינן מועילות למשק המדינה. הוא הסכים רק אחרי שהמשטרה הכניסה לבנק את אותו הסכום.

כדי לשמור על רגשי העד עוד יותר, נרשם הפקדון על שם אשתו של אחד מקציני המשטרה, וניתנה הלוואה לאשתו של העד. ביום ששולם הכסף לגברת דינה רוזנברג ניגש אחד מקציני המשטרה הגבוהים לפסידי הבנק, שאל בהתרגשות אמר הענין סודר.

אווירה עכורה מה עשה העד רוזנברג בסכום זה? על כך יש סברות שונות. אחת מהן היא סברתו של רומק עצמו, איתה שלח השבוע במכתב לשרה-מפא"י: רוזנברג ברג שלם סכום גדול לעד אחר, שהיה צריך להעיד לטובת רומק, למוסס את בנין המשטרה. כתוצאה מן התשלום, חיתר אותו עד בלתי-ימצא על הופעתו.

מובן מאליו שלא היה שום קשר בין סובי-הלכ של קציני ירושלים לבין עדותו של רוזנברג נגד רומק. להיפך, פרקליט המדינה שאישר מראש את הלוואה (אך טען השבוע כי המשטרה רימתה אותו, העלימה ממנו את העובדה שהיא עצמה סיפקה את הכסף) העמיד זאת כתנאי מפורש. בכל זאת יסבי השבוע כמה קצינים במטה-הארצי של המשטרה ובמפקדת הירושלמית, היהירו היהור רים נוגים.

הם הבינו כי האווירה העכורה, אפופת החשדות המכוערים, השוררת במדינת ישראל, עדיין אינה נוחה לפעולות פילנטרופיות.

משטרה

לב של זהב

למשטרת ישראל יש לב של זהב. ישנן משטרות בעולם הרודפות את האורחים, הן מביימות משפטים, המשחדות עדים כדי למסור עדות שקר נגד אויביה. אולם ישראל התברכה במשטרה הרחוקה מכל אלה. היא קודם כל מוסד פילנטרופי, החרד למצבם הנפשי של טיפוסים אומללים.

משטרה פחות צנועה היתה מתפארת כי עובדה זו. אולם משטרת ישראל פרשה צעיף של ענוותנות על פעולות-הצדקה שלה. הן נתגלו השבוע רק במקרה, כשיגשג השופט הירושלמי להוציא את פסק-דינו במשפט רא"ר בן ("רומק") גרינברג, קצין-המודיעין לשעבר של לח"י בירושלים ואויב חתיק של מפקדי משטרת הבירה. אך במקום להתפעל כראוי, דחה השופט הנדהם את פסק-דינו, קרא לשר רה של עדים חדשים, פתח במשפט בתוך משפט.

שקר וכזב. יצחק רוזנברג היה עמוד-התווך של התביעה נגד רומק. הוא טען בעדותו כי רומק איים להרגו אם לא יחזיר לו חוב, בתוספת ריבית עצומה (העולם הזה 936). רומק טען, לעומת זאת, שרוזנברג שקר, משמש רק בובה בידי המשטרה ש"קנתה אותו תמורת הבטחתה לחסל כמה תיקים פוליטיים שנפתחו נגדו.

האם נכון שקציני המשטרה בירושלים הבטיחו לך הבטחות? רעם או סניגורו של רומק, עורך-הדין זנואל ינובסקי, "שקר וכזב!" צעק לעומתו העד רוזנברג. אולם משטרת ישראל יודעת לקיים גם מבלי להבטיח. אחד מקציניה חדר לגורלו של רוזנברג, שמצבו היה דחוק, ונכמרו רחמיו. כיצד לעזור לו, להצילו מאיבוד לדעת, חסידולום? קציני משטרת ירושלים ידעו בדיוק את התשובה: לתת לו הלוואה בסך 1500 לירות בריבית של 3% כי בשוק הכספים הישראלי שוררת כיום מצוקה כזאת שאפילו קיבוצים וחברות הגנות נאלצות לקחת הלוואות בריבית של 33% עד 50%, דבר שהעד רוזנברג לא היה מסוגל לשלמו. מגיני לוקחים 1500 ל"י? גם את זאת

מצרים אינה מוכנה

(סוף מעמוד 3)

בריטינה וצרפת) יכולות להסיק מן המצב את המסקנות הבאות:

- ישראל עושה עולה על מצריים — ואף על כל מדינות ערב גם יחד — הן בנסיון הצבאי, הן במוראל והן בצידור.
- מצב זה יישר בתוקפו הן לגבי ה"נסיין הצבאי והן לגבי המוראל. המוראל ה"ישראלי יישר עדיף ממני שמדינה זו לר חמת כשגבה אל הקיר, דבר שאינו נכון לגבי מצריים. אשר לצידור, הרי החזקה טובה יותר של הנשק עשויה לתת לישראל עדיפות על הקרקע לשנים הבאות.

לישראלים יש מקום לחשוש מפני ה"שיפור הסופי של כוח-המחץ המצרי שיבצע מהגדלת חיל-האוויר המצרי. אולם מבחינה זו חשבים המפציצים יותר מאשר מטוסי הקרב, וביחוד מטוסי-הקרב הסילוניים. (בג

יחידה, אבקש את כל אלה שיש להם מה לספר על ההתקשרויות באמצעות מדורי ותוצאותיהן שיעשו זאת במילים ספורות בהומור, אם אפשר. רצוני לציין את המספר הסיפורי המקורי בו השתמש המתכתב.

אינכם חייבים לספר דווקא על הצלחתיכם, אתם יכולים לספר גם על קוריוזים, זים, כשלונות שעוברים עליהם בחיך, או בלבולים שאירעו בהתכתבות.

אינכם חייבים לחתום בשמכם המלא על החידושים. הביישנים שביניכם יכולים לחתום בשם-עט.

אם יעלה על דעת מישהו למתוח אותי ולספר לי דברים שלא היו ולא נבראו — לא אכפת לי (א) משום שאינני עשויה מחומר אלסטי וקשה למתוח אותי, ו(ב) אין לי כל התנגדות לבלופים — בתנאי שיהיו מוצלחים.

ובכן, להתראות בשבוע הבא גם עם חומר משלכם. ומאחר שרותי חייבת להירמשך, אינני מפסיקה חלילה את מדורי המועד להכתבות, ואמשיך לקבל כרצון את מכתביכם.

קוראים וכותבים יקרים, יש לי מתנת-הנחה בשבילכם:

אחרי חיכוכים עם העורכים למיניהם במערכת זו, הצלחתי, אני אמתכם, לשכנעם לחתור על הסכום של 500 פרוטה בבלים, ששימשו עד-כזה כהוצאות ההתכתבות.

בתחילה עלה בידי לעשות הנחה לחי-לום. כעת, יוכל כל אחד לסנות אלי ללא כל הוצאות. נחמד מצדי, לא-כן?

כתמורה לכך, אני מבקשת מכם משהו: מה דעתכם לגוף את המדור? ידוע לי, למשל, שהבריות ואפילו נשואים שונים נולדו באמצעותי, ורק מעטים מכם מצאו לנכון לספר לי על כך. מאחר שאני סקרנית מטבעי, ואני בטוחה שאינני ה-

ד"ח לצרכן ערוך לקוראי "העולם הזה" על-ידי רנה נאור

רנה יוצאת לקנות בתל-אביב

הנעלה

נעדי ערב קרניב. נעדי ערב-דנשפים. נעדי דנש אפיות

נעלי מנדרלר

תל-אביב, בוגרשוב 11 פינת סירקין 1

מבחר גדול של נעליים מכל הסוגים ובצבעים החדשים ביותר

- בעלות טעם עדין תמצאנה את מבוקשן בסלון הנעליים וורשאי, ברחוב אלנבי 48. סלון וורשאי דואג לא רק ליופי אלא גם לבריאות הרגל. בסלון וורשאי מבחר גדול לחנוכה. בחנות טוב טעם ברחוב אלנבי טוב טעם.

הלבשה

מבחר גדול של אריגי צמר לגברים ולגברות

בראון את בילר

אריגי צמר מובחרים

תל-אביב, נחלת בנימין 43

Big Selection of Woolen Textiles for Ladies and Gents

- בית המסחר האלגנטי לאופנת גבי רים ויקטור ברחוב בן-יהודה 6 (ליד מוגרבי) הכין מבחר עשיר של דוגמות מקוריות של חולצות קורדורי וצמר. אפשר גם למצוא אצל ויקטור מעילי גשם לגברות ולגברים, סחודים וצעיפים מצמר גבי, מכנסיים, מוכנים ולפי מידה.

רהיטים

- קומפלט נאה הכולל שולחן פסנתר מעץ אגוז, שתי כורסאות וספה סלונית כפולה בדוגמה החדשה והמקורית ביותר אפשר לראות בחנות הרהיטים "אוישני-סקי" ברחוב הרצל 56. נוסף לכך מקשה טובה מערכות ריהוט לחדרי אוכל ושינה אינטימיים את חלונות הראווה של חנות "אוישני-סקי".
- החנות לרהיטים א. זוזובסקי ברחוב הרצל 39 מציגה מודל חדש של פינת סלון נחמדה: ספה וכורסאות מבד פיקאטו שבמרכז עומד שולחן מודרני. אצל א. זוזובסקי אפשר למצוא גם קומפלט להול, שולחן מצבצב אגוז עם ארבע כסאות מרופדים אדום או צהוב לסי טעמן.
- דוגמות חדשות ביותר של רהיטים מתוצרת עצמית מכין בית המסחר לרהיטים "לוינשטיין" ברחוב הרצל 43 — מן החתיקים ביותר בענף הרהיטות בארץ. חדרי אוכל נוחים, חדרי שינה, ספות וספריות מוכנים ולפי הדמנה — מן העבודה המשובחת ביותר תמצאי אצל לוינשטיין.
- באולם הראווה המרווח של פ"ר ברחוב בן-יהודה 78 תוכלו למצוא מבחר גדול של מערכות ריהוט: חדר שינה אינטימי, פינות סלון עם ספות אלגנטיות, מזנונים יפים מן הסגנון ה"אחרון החנות פרקש מקבלת הזמנות לכל רהיטי הבית.

מדן ועד אילת: גליל

עניוה שיש, עקרת בית ופקידה: "אני מעשנת תמוך גלילי. הן זונות ונחות לגרין."

גליל. הסיגריה העממית החדשה. כבשה את העם מן הגליל עד הנגב. כפי שאמר נהג מכונית משא מבאר-שבע: "מדוע אני מעשן גליל? פשוט מאד. גליל היא טובה יותר. גליל היא גדולה יותר. גליל היא טעימה יותר וגליל היא זו-לה יותר מכל סיגריה אחרת שניסיתי בשנים האחרונות." גליל היא הסיגריה היקרה במחיר הזול - שתי חפיסות בחצי לירה - חפיסה של עשרים סיגריות ב-250 פרוטה. העם כולו מעשן גליל.

גד פיש, סדרן קולנוע: "גליל היא סיגריה טעימה. התחלתי תי לעשן אותה היא טובה."

רחמים מדג'ר, עושה מסגרות, שניסה כל מיני סיגריות: "גליל היא לפי טעמי."

קולנוע

סרטים

כמו החיים עצמם

הלב החצוי (רנן, בריסניה) הוא מעשה על אודות נער והוריו: אם אמחית, של בשר ודם, והורים חורגים האוספים אותו. ההורים הם גרמנים הלוקחים לביתם נער יוגוסלאבי, פליט מלחמה. אולם במהדורה קולנועית זו של פרשת פינאלי מופיעה אם (יבון מיצל), אשר בילתה את שנות המלחמה במחנה ריכוז, תובעת חזרה את בנה החוקי. המצלמה מדגימה את סיפורי שתי האמהות, היוגוסלאבית והגרמנית (קורנל בור-שרט), מגיעה למסקנה, יחד עם הקהל, כי קשה להעדיף אחת מהן על צרתה.

החוק הוא הקובע למי הילד. והיה קביעה עיוורת, כמו רוב ההחלטות הגדולות בחיים. הלב החצוי הוא זה כנה, זה מציאותי, עד כי הוא נראה כמו לקוח מן החיים עצמם. זה, כמוכן, הישג גדול. המרחק בין רגש לרגשות הוא כחוט השערה. כאן נשמר המרחק הדק בקדמונות.

החיבוק הסופי

טרופ-הדעת (פרנקו-לונדון, צרפסיליה) אוחז תחילה את ראף ואלונה, ליליו, ואת אשתו (מישל מורגאן), לוליינית. הראשון אינו יכול להשתחרר מן המועקה התוקפת אותו לרגל רצח שביצע תוך קטטת שיכרות, בעוד שכוך מורגאן בטוחה כי בעלה רצח אדם שני, אתו התכתש בקטטת הכד האכזרית ביותר זה שנים מספר.

אולם טרופ-הדעת הגדול ביותר מבוצע על ידי אשה אורבת מורגאן אשר, לאחר שמסרה את בעלה למסרה, מתמסרת לו מחדש בהפיאנו. בלש משטרה חביב, הרואה את החיבוק הסופי, מחזיר את תיק הרצח לארכיון, עד לסרט האהבה הסוער הבא.

נצחון על גבי הכד

אנשי הלינה (פוקס המאה ה-20, ארצות הברית) הם, בעצם, אנשי הוליווד, המגששים באפילת האשלייה. האשלייה: כל הרוסים הם או טפשים או בוגדים - כל האמריקאים סיקחים ודומים לגריגורי סק, ביחוד אם הם קולנועיים ושרויים במצב עדין, כמו, דרך משל, בברלין הכבושה. גיבורי העלילה הרי גולית הם: שחקן סק ארך הרגלים ושני גרמנים מאד לא רגילים, העומדים להישלח אל מעבר למסך-הברזל, בתמורה לחייל אמריקאי חטוף, משום שאנשי הימלר שבשירות הרוסים דורשים אותם. פיקח סק מערים על הרוסים בתכסיס קולנועי שיש בו הרבה התחכמות ומעט מוסריות. שולח להם כת-מורה לחייל המוחזר מרגלת משלהם (אניטה ביורק), ידידתו הגרמניה של סק.

לאור אנשי הלינה קשה קצת להבין מדוע נוחלת הדיפלומטיה האמריקאית מהלומות כאלה לאורך כל החזיתות. אבל הוליווד אינה מסבירה היסטוריה, רק מציגה אותה, לפי דרכה המיוחדת.

בקצרה

אש ירוקה. קבוצה של הרפתקנים, ביניהם: פול דאגלס, ג'ון אריקסון, סטיוארט גריינר, גרייס קלי מבקשת איזמרגדים ב"ג'ונגל".

לנשים לא איכפת. ארי קונסטאנץ טין, בתפקיד בלש למי קושון, מעורב בהרפתקה שמעורבות בה גם נשים לרוב. הוא אינו סומן את ידו בצלחת, יוצא לבסוף כשהמנה הגדולה ביותר (דומיניק וילמס) בידיו. לחובבי הומור ובלוש.

צחוק בג'ה-ה-דן. הכל צוחקים על הכל בקומדיה עלייה על אודות בדת השם לצחוק את בני משפחתו. הומור אנגלי. אל-סיר סים.

המסכה

מאת: א. ש. א.:

זרכון לפימליקו

צחוק בג'ה-ה-דן

ספורט

כדורגל

כל נקודה יקרה

בשבת האחרונה כמעט והתגשם, בדומה לאחדות המדעים, תהליך אחדות הספורט. כי כאשר עלו עשרות היוראלפים על מגרשיהם והחלו בתחרויות, כמעט ואי אפשר היה להבחין אם זה כדורגל, כדורמים, או גלישה. דבר אחד, על-כל-פנים, נשאר ברור: זה היה ספורט. גם הופעת הסדירה של כל הקבוצות, ללא יוצאת מן הכלל, דבר שלא היה מקובל עד אשתקד בימי סגריר ובזק, הוכיחה רמה ספורטיבית נאותה ויראת-כבוד לתוצאות כל משחק ומשחק בידיעה ברורה כי כל נקודה יקרה.

גם לי, גם לך

חבל שלא באנו כבוגדים, אמר משה (ג'רי) חלדי, רץ הפועל פתח-תקווה, שעה שהגיעו בני קבוצתו אל מגרש באסה היפואי. אלא שתגליתו של חלדי היתה בבחינת גילוי אמריקה בפעם השנייה, מאחר שכבר תושביה הערבים של יפו קראו למקום: "באסה אל יאפה" (ביצד-יפו). אך גם הם לא היו הקולומבוסים, מאחר שהארכיאולוגים שחפרו במקום מצאו, לאחר העמקה באדמה הסוחתה, עוגי-ברזל, שהעלו את ההשערה כי במקום זה עמד פעם נמלה של יפו העתיקה, או בריכות מקדשה של עשתורת.

צורתו של המגרש בשבת האחרונה העלתה את ערך הארכיאולוגיה בעיני שבעת אלפים אוהדי כדורגל, שבאו לחזות בהתמודדות בין שתי יריבות-הפיסגה שפצועיהן ממסגשן

ווילמס בלנשים לא איכפת" אין הוא סומן ידו בצלחת

האחרון בתחרות הגמר על גביע המדינה טרם החלמו. הם בטח יביאו שחקנים מה"מוזיאון", אמרו אוהדי מכבי תל-אביב, מחזקת הכביע. שער-ההימורים עמד על שלוש כנגד אחד לטובת האורחים ממלכס.

הראש שר יוסלרה. אומללים במיוחד היו השוערים, שבכדי לעצור בעיטות נגדיות טבלו ככל גופם בבזק. אמר אברהם בנדורי, שוער מכבי: "כשראיתי את הבזק לפני השער נעשה לי שחור בעיניים. אחרי רגע נעשה לי גם שחור בבגדים." היתה לבנדורי סיבה מוצדקת להתמרמרות על הבזק. בגללו הצליח כדור שקס לחמוק מתחת ידיו, לחזור לשער, מרגלי חלדי, בפעם היחידה באותו יום. שאר חבריו היו פורשים מדי פעם אל מחוץ למגרש, מסירים מכנסיהם לעיני כל, מחליפים אותם כווג נקי שסיפק להם מאמנם, גירי בית-הלוי.

למרות כל זאת התנהל על הביצה מאבק עקשני מלא מתיחות אשר מרט את עצבי הצופים ממש כמו העננים מבטיח-המבול (שהחל בדיוק עם שריקת סיום המשחק). ייאושם של אוהדי מכבי, אכולי השער של המחצית הראשונה, פג רק עשר דקות לפני סיום המשחק בנגיחת ראש עזה של יוסף (יוסלה) מירמוביץ, שאילץ את האלופים מספת-הקפה להתספק בתיקו (1:1) ולחלק באותו שיעור את נקודות הליגה היקרות.

הבימה

פנדריי אוד בס

פנדריי הגיבור היא הצגה הבאה ללמד את הצופה, כי בין הווי השטח הגדול של יפו, המתואר במחזהו של יגאל מוסיגונו אלדוראדו, ובין הווי העיירה היהודית שקלוב, ברוסיה הצארית, קיים דמיון מפתיע.

בשני המקרים, הגיבור הוא צעיר אלים, המעוניין לחזור למוטב ולשאת לאשה נערה הגונה. בשניהם, נשפט אותו צעיר ללא יסוד לשבת בבית הסוהר. מובן, שבהמשך העלילה מתגלים הבדלים מקומיים: בעזרתם של מכרים מבית הסוהר הופך פנדריי (נחום בוכמן), שלא בדומה לאיש אלדוראדו (בנימין שלמן), לגיבור ההגנה העצמית היהודית.

שתי נכריות ויהודיה. אך עוד לפני כל הפרשה ההירואית הזאת קורים דברים:

יום להקדוש את עיקר כוחם, לשוב אל ה' מקור. המקור — כוונתי לומר אל החומר הספרותי ואל הגיבורים והטיפוסים מלפני דור וחצי-דור. "את פנדריי הגיבור שלי," הוסיף שניאור, "אני חושב, וכמדומה לי בצדק, לאחר מפגש... גשר-הנייר האגדי ש' עליו יעברו כל השחקנים בעלי-הכשרון וה' סופרים האמיתיים אל החיים החדשים בארץ, יעברו ולא יפולו."

הצופה יוצא מן ההצגה בהרגשה, כי הבימה היתה מיטיבה לעשות, אילו מילאה בקפדנות את הצעותיו של שניאור ולא הציגה מחזה "עם שיכורים, נואפים ומשוגעים-למחצה," ביחוד כשהוא "קלוקל וקלוש וחסר-כשרון." על כל פנים, לאחר שהמחזה הועלה בטעות, נדמה כי חובתה הלאומית של הבימה להסירה מן הבמה מיד, כדי לא להרבות את הזילזול בהווי הגולה ורוחה הנפוץ ממילא, למרבה הצער, בנוער הישראלי.

שחקנים בוכמן ורביד ב. פנדריי הגיבור. שיכורים, נואפים ומשוגעים-למחצה

מדע

ביולוגיה

עד 120

ברנארד שאו, הסופר האנגלי המפורסם שמת בגיל 92, האמין כי לולא רגלו השבורה יכול היה לחיות 300 שנה. הוא טעה. כי למרות שגיל האדם המודרני הממוצע עלה בהרבה על גיל קודמיו, הושגה התוצאה רק על-ידי הקטנת אחוז המתים-בטרם-זמנם. לניווט היקנה טרם נמצאה תרופה.

הנסויים שזכו לפירסומם הרבה ביותר בשטח זה היו ניסויי הניתוחים הפלסטיים, בהם הורכבו אבריו של גורילות צעירים לגופם של בני אדם, כדי להורים אל תוך הדם הורמונים של גוף צעיר. התוצאה היתה: כמה גורילות נועזים ושווה ארוכה של בדיחות וצחוק על חשבון החוקרים.

על עכברים ואנשים. הביולוגים חזרו ובושט פנים אל מעבדותיהם ועכבריהם. הם נתנו לעכברים כמויות גדולות של אוכל; העכברים השמינו ומתו בגיל 950 יום. הם נתנו לעכברים מעט אוכל — והם מתו מרעב. בחזונה מאוזנת, לעומת זאת, האריכו העכברים חיים עד 1150 — 1000 יום.

פרופסור אווין מקקאי, מדען אמריקאי, המציא אפשרות רביעית: הוא נתן לעכבריו מזון עני בקלוריות אך מאוזן משאר ה' בחינות. עכבריו גדלו באיטיות, בגיל 1000 ימים היו עדיין גורים. הוא נתן להם תוספת מזון והם החלו להתבגר באופן נורמלי; חיו עוד כמה מאות ימים עד שמתו מזיקה.

נסיון זה הוכיח כי על-ידי הזנה מכוונת אפשר להאריך את תקופת הילדות של עכברים. מה שאפשרי אצל עכברים, לדעת כמה ביולוגים, עלול להיות אפשרי גם אצל האדם. אך התוצאה לפועל נראתה קשה ביותר — כי אם יצליח המדע להאריך את תקופת הילדות של האדם בעשר שנים או יותר, יערער הדבר את מיבנה החברה ה' אנושית כולה.

פנדריי, שולית קצבים בעל שרירי כרזל, מצליח לעצור ארבעה סוסים משתוללים, מציל בכך את חייה של הפריצה המקומית, בעלת האחוזה, הופך לבן-בית לילי בביתה, באותם הערבים בהם הוא פגוי מהתעללות עם המשרת קטרינושקה (שושנה רביד) באסם גביר העיירה (דוד ורדי).

אבל גם בעזרת שתי אלה אין פנדריי מצליח להשביע את רעבונו המיני. לכן הוא מחזר גם אחרי מרי (מרים זוהר), בתו של עגלון מכובד (חיים אמיתי), וקורא לה: "כיכרונת שלי! טרמוטר שלי!" לבסוף, נכנע הטרמוטר לטמפרטורה. פנדריי הופך עגלון, ומרי הופכת אשתו.

"להתמסר? לכל גבר!" זמן קצר אחרי הנישואין נאסר פנדריי, לאחר שהוא מונע את ספסר העיירה (שלמה ברוק) מל' אסור את הגביר החשוך בהצתת שריפה. בש' עת מאסרו הממושך מנסה אויבו המושבע של פנדריי, העגלון קושקה "שלחבת" (שמו' אל רוזנסקי), לפתות את מרי הבוודת. הוא אינו מצליח, אף על פי שמרי מתחזה אחר כך באווני פנדריי החזור: "לא רק לקוש' קה — לכל גבר הייתי מוכנה להתמסר!" וכן הלאה, וכן הלאה.

כל הבלי הזה, שיצא במפתיע מתוך עי-בודו של רומאן מצויין, מוגש על-ידי הבמאי שמעון פינקל במין תמימות מוזה, מתוך נסיון משונה להעלות על הבמה מעין פורגי ובס יהודיגלותי, כשהמוסיקה הרעשנית של מרק לברי וריקודים בנוסח הויבוק של רות האריס מסייעים בידו.

"קלוקה, קדוש וחסר-כשרון." ההצ' גה, שהיא אחת הגרועות ביותר שעלו על הבמה הישראלית בחמש השנים האחרונות, לא היתה אולי כה מרגיזה, אילמלי צירף לה המחבר זלמן שניאור פתח-דבר שחצני ומגופה, אשר הבימה, מתוך התעללות מוז' לטת מכללי הטעם הטוב, הדפיסה אותו בתוכניה.

את התיאטרונים בישראל, קבע שניאור, חקף "כמין רגש של נחיתות" שבגללו החלו, ללא כל סיבה נראית לעין, להציג כמעט רק את "כל הנוצח בארץ" או "תרגומים גרועים משל ספרות-אמריקה מסוימת," במ'

כאב ראש

הצטננות ראש

ומחשבי שרירים

אינו גורם לכאב בטרן והפרעות בעיכול.

טפל אינו אחד אלא ארבעה חומרים רפואיים בדוקים ובטוחים המשככים כאב, מעודדים מדיכאון ומביאים להקלה מיידיית וממושכת.

טפלי טפלי אריות באריות צלופן היגיינית ונמכרות לשימוש ביתי בחבילות בנות 40 אריות — 80 טפלות.

וינדרגס (ישראל) בע"מ
ביח"ר לייצור רפואות וינטרופ
בישראל

אנשים

העשן ומס-ההכנסה

הסופר הוותיק יהושע (ר' בנימין) התלמי הזורז השבוע להכחיש בתוקף פסוק שנכלל בספרו של מנהל המועצה האמריקאית למען היהדות (האנטיציונית), הרב אלמר ברגר, בו נאמר: "בנימין היה גלוי עד כדי אמירה שלא ייתכן שלום כל זמן (ש'ר'ר) בן-גוריון חי". במכתב למערכת דבר קבע הלוחם הוותיק למען שלום יהודי-ערבי, כי אמר רק שלא יהיה שלום "כל עוד אשר בן-גוריון יהיה האיש המכריע במדינת ישראל". ח"כ הפועל המזרחי מיכאל חזני ביקש בישיבת חזרת הכספים של הכנסת, בה נוכח גם הממונה על הכנסות הממשלה זאב שרף ונציג מס-ההכנסה תיאודור בררש, כיגריה. שרף מיהר להיענות לבקשה, העיר לברוש: "רשום לפניך: הכנסה צודדת לחזני — סיגריה אחת. לנכות מס-הכנסה!"... שרהדואר ד"ר יוסף בורג פתח השבוע את ישיבת הממשלה בהדלקת נרות בחנוכית נחושת עתיקה... ב"ג. לא נעתר הש" בוע לתחנוניה של פולה לתפוס לעצמו חליפת חורף חדשה "כמו בן-אדם". הוא התעקש להוסיף לעצמו שוב בטל-דוט מצבע החאק... המשורר זלמן שניאור סיפר ערב הצגת הבכורה של פאנוריי הגיבור כי בנערותו שימש כעורך-מקהלה אצל חזן בבית-כנסת ומביר נדבך ניבאו לו עתיד מזהיר כזמר-אופרה. ואם כי חזר לעצמו עיסוק אחר, הרי בפאנוריי בא לידי גילוי גם ניצנוץ של שאפותיו המוסיקליות: כמה מנעימות שירי ההצגה חוברו על-ידו... כשנשאל השבוע אחד מראשי כת החב"דים מדוע הוא סובל בחגיגת הכת אפיקורסים כמו זלמן שזר ומשה ארמ, השיב בסיפור על חסיד שהמיר את דתו ונתמנה על-ידי שלטונות הצאר כצנזור לספרים יהודיים. בתוקף תפקידו, פסל הצנזור קטע מספרו של מייסד חב"ד, שפגע בריגשות הנוצרים. באין-ברירה, הירשה הרב החב"די לשנות קטע מהספר שנכתב על-ידי סבו. כשהוגש כתב-היד המתוקן לצנזור, התרחח הלה: "איך אתם מרשים לעצמכם לתקן ספר קדוש?" "אבל מה זה אכפת לך?" תמחו החסידים. והמשומד ענה: "מכלל יהדות יצא ה"אומנם, אבל בגלל זה לא חולתי להיות חסיד!". אגב, בחגיגה הסתבר, כי מכ"ח האיום שנשלח לשרי-הפנים ישראל בר-יהודה לבל ישתתף בחגיגה, היה טעות מצערת. ברי-היהודה הוא נכר של מתנגדים, ואילו החסיד הנוהג להופיע בחגיגות הוא משה ארם, חברו למפלגה הדומה לו במקצת גם במראה. אולם ארם, שאליה התכוון המכ"ח, לא נבהל והופיע גם הפעם.

לא, לא, לא!

אם ביקורה של שלישיית הנגינה הפולנית בישראל יעלה יפה, קיימים כל הסיכויים כי יבוא לשורת הופעות בישראל גם התיאטרון היהודי מפולין ואותו השחקנית המפורסמת אירנה קמינסקה, אחותו של הכנר הראשון בתזמורת הפילהרמונית הישראלית יוסף קמינסקי... ראש ממשלת בריטניה אנדוני אידן, שהיה ידוע בשעתו בלבושו המהודר, עורר את חמתו השפוכה של עיתון חייטי בריטניה ברשלנות שסיגל לעצמו בזמן הצהרון. אידן נראה מבקר במחנה צבאי — כתב העיתון — כשהוא לבוש בחליפה אפורה, רה, גללים שחורות ומגבעת חומה. שומו שמיים!... "החיים מתחילים בגיל 80!" — זאת היתה הכותרת לסידרת מאמרים אודות חייו של סיר ווינסטון צ'רצ'יל לאחר פרישתו מראשות ממשלת בריטניה. אולם כבר לאחר המאמר הראשון נפסקה הסידרה. הסיבה: עתון מתחרה גילה כי בניגוד לכתוב במאמר, אין צ'רצ'יל נוהג לקום בשבע בבוקר, אינו לובש מעיל-בוקר אדום במיטה, אינו אוכל דיסה ושותה קפה ואינו מעשן סיגריה, אלא דווקא סיגאר. מסתבר, כי העיתונאי כתב מה שכתב מבלי לראות את צ'רצ'יל או את שמשיו, ותחומר נמצא מן האצבע, דבר שגרם לצ'רצ'יל עצמו לצלצל למערכת הדיילי מייל ולמחות בחריפות... יורש העצר הבריטי צ'ארלס, בנה הבכור של המלכה אליזבת, חגג חודש את יום הולדתו השביעי, דבר שמלא סורים ארוכים בעיתונות הבריטית. אחד העיתונים מסר בין השאר כי הנסיך ה" קטן חייב להשתחוות בפני עמו, אמו וסבתו, אס-המלכה. לעומת זאת אינו חייב להשתחוות לנסיכה מרגרט דודתו, הנמצאת אחריו ב" תור לירושת הכתר.

נשיקה בלתי-נומעת

המלחין נחום נרדי הודיע השבוע על

100.000

נשים

מעריפות

קלין

לכביסת צמר

מעשי

ניילון

ולשטיפת כלים

קלין

ו"שבע" — להרתחה

מכירת קלין

הפרסומות האלה באות
היא שיהיה חזק!

המעמך מהקוויאק
המשובח ביותר

סוברין
SOVEREIGN

תשעס תלכח
ותרע!

יקבי
שפרידמן ובני
פתח-תקווה

הוצאת "אלקנה"

הופיע הספר

רוב רוי

התקוממות גדולה ותחפוכות
החיים משמשים רקע
לעליזה הנודעת ביותר של
גדוד סופרי בריטניה, הוא

ואלטר סקוט

הדרך להצלחה? במבצע עדוד השתלמות — תשט"ז תמצאנה!

מבצע חנוכי זה שנפתח בחודש אוקטובר זכה להדים חיוביים חזקים בקרב ציבור שוחרי ההשכלה בישראל. אלפים סנו כבר אלינו ונהנו מקרן הסטיפנדיות שגויסה במיוחד לתכלית זו בסך של

18.000 ל"י

נוכח חשיבות המבצע החליטה ההנהלה להאריך עד סוף חודש דצמבר 1955. אל תתמהמה! סנה אלינו בהקדם עבור פרטים ואחד המדריכים המקצועיים הבאים, אשר לך כיצד להשתלם בביתך ובזמנך הפנוי במקצוע הקוסם לך, חינוך וללא כל התחייבות.

השכלה כללית

הזדמנויות במהנדסות

אמנות מסחרית

הזדמנויות במסחר

השכלתך תקבע את דרכך בעתיד: הפקד, איטוא, את השתלמותך המקצועית אך ורק בידי הנאמנות של

המכון העברי להוראה והשכלה בירושלים

מיסודו של

המכון הבריטי

במסגרת הרחבת פעולותיו של המכון נפתחה התורש מחלקה חדשה: קורס לציור ואמנות מסחרית.

שוכר השתלמות במבצע
עידוד השתלמות תשט"ז

נא לשלוח לי חגם את המדריך המקצועי

לקורס
שמי
כתבתי

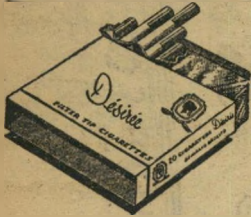
ירושלים: רח' בני-היהודה 2, ת. ד. 1259

תל-אביב: שר' רוטשילד 15

חיפה: רחוב הנביאים 5

נתניה: רחוב הרצל 19

נצרת: רחוב כאנוק 28

הסיגריה החדשה עם פיה מסוננת
מונעת עיי

אחים בורנו בע"מ

פיה משוכללת
סבך מוכר

20 סיגריות 450 פרוסה

Intervista con l'attrice d'Israele Haya Harari

UNA RAGAZZA DI TEL AVIV

Premiata al Festival di Cannes per la freschezza
e la sincerità dell'interpretazione da lei data nel
primo film del cinema israeliano, Haya Harari
è venuta adesso in Italia attratta dagli insegna-
menti del nostro cinema migliore: quello realistico

Haya Harari ha esordito a "Vie nuove" la sua prima intervista per l'Italia in un
glossario e in francese tutti i giornali hanno scritto per questa donna e promettente
attrice di una cinematografia appena nata, parole di ordine e di ordine, ammirazione.

ההר בא לאיסליה

עם בואה של כוכבת גבעה 24 אינה עונה חיה הררית לביקור
ברומא, הקדיש לה השבועון האיטלקי ווי נואורה תמונת שער
צבעונית וכתבה בשם הנערה מתל-אביב. בלוחית ראיון מיוחד.
וכך מתאר השבועון האיטלקי את הנערה הישראלית: "שמה הוא
שם פיוטי שפירושו המילולי "חיות הריים". היא נערה חזקה,
בעלת שיער שחור וצבע עור כהה. היא צעירה, אך כבר
כיום הינה מוכרת כשחקנית הראשונה של ישראל. אנו בטוחים
כי חיה תהיה שחקנית ממדרגה ראשונה לא רק בסרטי ישראל.
יפיה הרציני, קלות התפיסה וכשרה-המצאה שלה, יכולתה
להתבונן במציאות בהומור וחיוך ומבלי להתייחס לעולם, הקנו
לה את חיבת הקהל בארצה, וגם את חיבת הקהל האיטלקי.

אוי ואבוי - מה קרה ליריב לנמרי
אדומות והעור כה מחוספס! איך אוכל
לצאת הערב לזו

פרוע אין את מורחת את ידיך
ב"סגנור" מישחת הפנן החדשה
של "ח"א". ידיך תירבענה כפפות
ברתי נראות ותובלי לעשות כל
מעודה ללא דאגה.

שלום אני כבר באה...

כמה יפות ועדינות ידיך בזמן האחרון.
אפילו לאחר מעבודות הבית!

"סגנור" מכסה את
העור בשכבת פנן.
המונעת מטרפים
מגדים.

"סגנור לבן"

- מעבודה ברביבות -

"סגנור אדום"

- לעבודה כלכלית.

נפש ושמיים.

לימים הגדולות בארצות-הברית כמתנה מת-
אימה-במיוחד לתג'המולר, מפני שהיא מכילה
את "האחירה האמיתית של הארץ הקדו-
שה". ... מפני מה פעיל המשורר **אברהם**
שלונסקי בתנועת-השלום? שאל חברו
נתן אלתרמן לאחר יציאתו של שלונסקי
למסע בפולין, ואף השיב מיד בחיך טוב-
לב, ברמזו על נסיעותיו הרבות של המשורר
לחוץ-לארץ: "כי הוא אומר: שלום! ונוסע,
וחוזר ואומר שוב: שלום!". ... אגב, אל-
תרמן הוא אחד מאישי הציבור היחידים ב-
ישראל שלא נסע לחוץ-לארץ מזה עשרות
שנים, ואף דחה הצעה של חברת צ"ם לקבל
כרטיס-חנם לאחת מאוניותיה... לרגל הצגת
הבכורה של גבעה 24 אינה עונה בנייר-יוקר,
סימור התסריטאי והמפיק **צבי קולדיץ** לעי-
תונאי אמריקאי על צרה צרורה שערכה ל-
זמן רב את צילום אחת התמונות: כשחייילי
הלגיון מוצאים לעיר העתיקה, היה על אחד
מהם להרים מן הקרקע ספר תורה ולשודד
אותו. אולם הניצב ששיחק תפקיד זה, עולה
חדש, לא היה מסוגל להבין כי עליו להרים
את ספר התורה מבלי לגשק אותו, כפי ש-
היה רגיל. לאחר שחזרו שלוש פעמים על
צילום הקטע, ובכל פעם גשק "חילי הלגיון",
את ספר-התורה — הושמט הקטע כולו מן
הסרט הגמור... הפסנתרן **פראנק פול**,
שנתן החודש רסיטאל בפאריס, נאלץ לנגן
בפני אולם חציריק: כמה עשרות מצרי
האסיפה הלאומית הצרפתית שהחזיקו בכר-
טיסים, לא הופיעו בשעה היעודה. הסיבה:
באותה שעה עצמה היו עסוקים בהפלת ממ-
שלתו של **אדגר פור** בישיבת האסיפה ה-
לאומית... המנצח **ליאונרד ברנשטיין**
היה השבוע יושב-הראש של נשף המוסיקה
למען ישראל, שנערך על-ידי עליית הנוער על
סיפון א/ק ישראל בנמל ניו-יורק. בין המנג-
נים בנשף: הפסנתרן **מנחם פרסלר**. מחיר
הכרטיס, שכלל קונצרט וארוחת שמנה, הגיע
ל-100 דולאר.

הציע נוסף לזאת כי השיר, תוויו ותקליטיו
יימכרו כתרומה לקרן-המגן... אלבום ה-
תקליטים שירי נענו של **הלל (אילקה)**
ואביבה הומלץ על-ידי אחת מחברות התק-

נכוונות לחבר מוסיקה על הגושא נשק ליש-
ראל. הצרה היא רק, כי טרם נכתבו המלים
המתאימות. הוא פנה איפוא לסופרי ומשוררי
ישראל "בקריאה חמה" למלא את החסר,

בסוקי השבוע

- **ח"כ חרות יוחנן באדר**, כנאום על תקציב המילואים שהוגש על-ידי הממשלה לאישור הכנסת: "שרה-האוצר לוי אשכול רוצה להילחם באינפלציה בשיטתו של אותו אדם שהחליט להילחם בשיכרות על-ידי כך שישתה בעצמו את כל האלכוהול על-פני-אדמות".
- **שר-הדואר ד"ר יוסף בורג**, בשיחה על אותו נושא: "יש שתי סיבות להתנגדותנו לתקציב המילואים — גיפות וקיסוח".
- **פועל בנמל חיפה**, לאחר ביקורו של שר-התחבורה משה כרמל במקום: "סוף סוף שר שאפשר לדבר איתו ביתר קלות מאשר עם מנהלי העבודה!".
- **ד"ר יגאל ידין**, בהרצאה בפני מועדון הקצינים בירושלים על חפירות חצור: "אם תימשך העבודה באותו קצב ובאותו היקף כמו בעונת החפירות הראשונה, יהיה צורך ב-800 שנה כדי לסיים את ההפירות. עד אז, ייהפכו המתחילים במלאכה בעצמם לארכיאולוגיה".
- **השחקן נואל קווארד**: "ההנאה האמיתית היא לא להיות חופשי מעבודה, אלא להיות עמוס עבודה ולא לעשותה".
- **המחזאי ז'אק דיבאל**: "אני אוהב בללות בחברת גברים בעלי עתיד וגושים בעלות עבר".
- **אלפרד היצ'קוק**, במאי סרטי-המתח, שבא לפאריס לביקור קצצר: "אני נשאר בפאריס רק יום אחד. זהו בדיוק הזמן הדרוש כדי לאכול ארוחת צהריים וערב. הצרפתית היחידה שאני מבין היא זאת של המטבח".
- **הכוכבת איבון דה-קארלו**: "לשום אשה עוד לא היו כל כך הרבה בגדים עד כי לא יכלה לטעון שאין לה מה ללבוש".
- **הסופר ג'ק ב. יוז**: "אילו משה רבנו היה וועדה, היו בני-ישראל יושבים במצריים עד היום הזה".
- **ספורט**, העיתון הציריכי, בניתוח משחק כדורגל: "כדורגלנים שבעים אינם כדורגל-נים טובים".

ואחת מחזקת בשלח

ב ישראל, ערכה הרבנות הראשית ל"צה"ל דינו חנוכה מיוחדים לחיילים, הורחה, בין השאר, כי "חיילים שאין להם שמן או נרות מותר להם להדליק בשמן ה"עשוי לשימון ריבים".

על כפות המאזניים

ב וושינגטון, ארצות-הברית, הודיע מטה דמיכזית השריון מס' 2 של הצבא האמריקאי כי במשך 11 החודשים האחרונים ערכו 209 חיילים בדיכוייה "מבצע רוון", איבדו כסף הכל 1350 קילוגרם של משקל גופני מיותר.

מזכרת מן הבית

ב סלוניקי, יוון, הוחזר האסיר המשתחרר רר ניקוס קפגוס לבית-הסדר כשנתגלה שנטל עמו, ביום השחרור, 16 מערכות סכום ממטבח בית-הסדר.

ברכה לקדחת

ב ניו-דלהי, הודו, התלונן קבצן-גור כי הוכה על-ידי אשה אותה ברך בברכה ההינדית המסורתית "שחזכי לגדל שבעה בנים!" גילה רק במאוחר כי אותה אשה התי"עדה ללדת את בנה התשיעי.

צער גידוד בנים

ב ירושלים, הובלה המשטרה לביתו של יעקב כהן, גילתה כי יעקב בן ה-78 מלקה את בנו אברהם בן ה-48 על שהפסיק את לימודיו בבית-המדרש לשעתיים ויצא עם אשה-מכרה לקולנוע.

מירווי המיכסה

ב פקינג סין העממית, אחר שחוגגליה סיאנג מסרה את אמה למשטרה כמעשנת אופיום ואחותה האשימה את גיסתה בבגידה באחיה, רצחה הגיסה את שתי האחיות בגר"זן, חלתה את עצמה והשאירה שחק, בו הס"בירה כי נתכוננה גם לרצוח את בעלה, לא עשתה זאת מכיוון שלא היה אותה שעה בבית.

אכן החכמים

ב תמנע, מחנה מתחברנהחוש ליר אילת, נתפש שומר במקלחת כשהוא מנפה בעזרת מים גינית מלאה חול צהוב, הסביר ששמע מפי הגיואלוגים המקומיים, במסד מוחלט, כי למעשה, החול עליו הם דורכים הוא זהב טהור.

האדיבות מחייבת

ב גלסגו, סקוטלנד, נעצר סטייק מק"קסקר כמסר שלום הציבור, אחר שהרים לכל אשה באוטובוס העירוני את מגבעתו, מתחתה הוסתרו שני עכברים לבנים.

ראיון מיוחד

ב דנבר, ארצות-הברית, התחפש העיר"תונאי ג'ק גסקי למחוסר עבודה, עלימנת לעמוד על טיבה של לשכת היעוץ המקצועי האזורית, נבדק וראויין משך שמונה שעות, קיבל לבסוף עצה להיכנס למקצוע העיתורי"נות.

עברי, דבר חונגריה

ב חיפה, החליטה התאחדות עולי הונ"גריה לבוא לעזרת יוצאי עדות-המזרח וילידי הארץ הנשואים לנשים יוצאות הונ"גריה, הודיעה על הקמת אולסן להונגריה.

המלחמה הקרה

ידידים באסיה

"עשרה ימים שועזעו את העולם" — כך הגדיר היסטוריון בריטי את המהפכה האוק"טוברית הגדולה של שנת 1917. בעשרה ימים אלה נולד המאורע העיקרי של המח"צית הראשונה של המאה ה-20, שהטביע את חותמו על כל אשר קרה בחמשים שנים אלה.

כבר היום ברור שאם לא יתפורר כדור הארץ לרסיסים אטומיים ב-45 השנים הקרובות, תהיה מהפכת עמי אסיה ואפריקה ה"מאורע העיקרי של המחצית השנייה של המאה ה-20. מלחמת-השיחרור של המיליונים הבלתי-ספורים מקובלנקה ועד ג'קארטה, מיערות הקונגו ועד להרי יפאן, תטביע את חותמה על 50 שנים אלה.

החודש נפגשו הנציגים העליונים של שתי המהפכות פנים אל פנים. זה מול זה עמדו בגנידלהי טובאריש ניקיטה כרושצ'וב, נמון, רחבי-מדות, קרה, שופע עליצות, ושרי ג'והאלאל נהרו, נמון, רוה, עצבני ונוטה להתקפות זעם פתאומיות. הם לחצו ידיים, הכריזו מעל עשרות במות, מוקפים זרי פרחים: "אנחנו אחים!"

חבית חסרת תחתית. מעבר לים הסתכלו במחזה זה נציגי המחנה המערבי, כשתדמה גוברת והולכת הצטיירה בגלוי על פניהם. משך עשר שנים שפכו האמריקאים למעלה מ-100 מיליארד ל"י לתוך החבית חסרת-התחתית ששמה אסיה. לו אפשר היה לקנות ידידות, רסן שבועון אמריקאי, "הרי שאמריקה הייתה רוכשת אר"תה מזמן".

העובדה המדהימה היתה כי מסע-הידידות של ניקיטה כרושצ'וב וניקולאי בולגאנין מעיר לעיר בהודו ובבורמה, שהסך למסע נצחון חסרת-קדים, לא עלה אף בפרוטה אחת. הסובייטים הציעו אמנם לגמאל עבד אל-נאצר 600 מיליון ל"י לבנין הסכר האדיר באסואן, ולנהרו סכום קטן דומה להקמת מפעל פלדה. אך היה זה כאין וכאפס לעומת והשקעות האמריקאיות שלא נשאו פרי.

היה ברור כי הכסף לא יענה את הכל באסיה. כרושצ'וב גילה שיטה חדשה כיצד לרכוש ידידים ביבשת: על-ידי הפגנת יחס ידידותי שאינו טבול בכוז ובזלזול של האדם הלכן כלפי ה"נייטיב".

כי את בני אסיה, למודי מאות שנות נסיון הדיכוי הקולוניאלי, שום דבר אינו מרגיז כמו יחסו של דוד עשיר לקרוב מסכן ועני. לכרושצ'וב, נציגה של מדינה דורבשתית וחצי-אסיאתית קל יותר להתר על יחס חיצוני זה מאשר לגיטלמנים שלמדו במיכלת פריג"סטון, ארצות-הברית.

יפאן

הגיישה והדמוקראטיה

הלקוחות העליונים של הקאבארטים, בתי הגיישות והבארים בעיר יוקהאמה גדהמו להיווכח כי אנשים מסויימים עוקבים אחריו הז בכל מקום, רושמים בטנקסיהם כל סכום שיצא מכיסם. הופעתם החיצונית של העוק"בים גילתה בנקל את זהותם: הם היו שוט"רים.

תחילה שתקו העליונים המדוכאים. אך כי שנוכחו לדעת כי הדבר הפך לשיטה, וכי נס"לו לה קרבן כל סקידי הממשלה ושאר מוסדות הציבור, החליטו לעשות משהו. אחרי הכל, עברו הימים כשכל שוטר יפאני היה יכול לעצור כל אזרח, לכלאו או להכותו כאוות נפשו, על מנת להוציא ממנו כל אינ"סורמציה שהיא. לא לשוא נוצחה המולדת במלחמה.

דעתו שר שזמר. מפקד המשטרה בי"עיר לא נבון כלל כששמע את התלונות. "טבעי הוא לחקור את מעשיהם של אנשים המבזבזים יותר כסף מכפי שהם מרוויחים", השיב ברוח קלה. "על המשטרה לאסוף ידיעות כל הזמן, ולא לחכות למכתבים אלמור"נים".

אולם אורחי העיר לא הודו עם דעתו של ראש משטרתם החרוץ. הם התלוננו בי"אני הממשלה, טענו שזו הפרת החוקה. ומאחר שביפאן, בניגוד לישראל, ישנה חר"קה נאלץ המפקח הכללי של המשטרה לי"צוות על עריכת חקירה.

מאז יכלו אורחי יוקהאמה לבקר שוב בי"שקט אצל הגיישות שלהם, להשתכר ולהר"ציא כסף כאוות נפשם. הדמוקראטיה ניצ"תה.

אשת פוטיפר.

...כן, היא היתה יפה...
ויחידה במצודה האפריר
קאית הנידחת. הקצינים
אף היו מוכנים לטרוף
איש את רעהו בגללה.
אך היא חשקה דווקא
באהבתו ובדמו של ה"
סוחר גבה-הקומה, שבא
ממרחקים...

קראו ברומן "אשת פוטיפר" שהו"פיע השבוע ב"ה-קולמוס" — השבו"עין הוותיק לסי"פור הקצר הטוב. והמחיר רק 170 פרוטה.

אופנה צברית

הצברית אוהבת מלבושים פשוטים אבל ססגוניים - כך סבורה לייטרסדורף, שחוללה מהפכה באופנה הישראלית

(ראה שער)

ביוזמת חברת משכית הממשלתית, שהיא הרוח החיה שלה, סיפקו את הדלק למנוע הרעיונות האופנאיים של לייטרסדורף.

כדי להדגיש את האופי הצברי, המרוחק מן האידיאלים ההוליוודיים, לא השתמשה פניו בדוגמניות המקצועיות המצטצעות, בחרה בצבריות פשוטות מחוג מכרותיה, כמו ורדה כהן, צעירה רמת-גנית נשואה בת 23 (ראה שער), שהדגימה חליפת-בית בעלת פסים זהובים-אפורים, מקושטת פעמוני זהב.

יש אופנאית הנוסעת פעמיים בשנה לפאריס, להביא ללקוחותיה המפורסות את הדגים האחרונים של כריסטיאן דיור. לאופנאית אחרת, דוקא חידושי השדרה-החמישית בניו יורק הם בבחינת תורה מסני. פניו לייטרס-דורף (42), אופנאית תל-אביבית מזה שבע עשרה שנה, קיבלה את השראתה ליצירת אופנה ישראלית מקורית מטארבלוסי חלפא, עולה חדש מטוניס, ומשמעון חיים בחן, מעולי מרבד הקסמים.

האופנה של עם אינה פרי המקרה. היא נובעת מתחושת-הסגנון של העם, מאקלים מולדתו, מן הצרכים המעשיים של אורח חייו היומיומיים, מחומרי-הגלם הגדלים והי מעובדים בנוף ארצו. על כן היא משקפת, איך שהוא, בצורה שקשה להגדירה, את ה"אופי המיוחד של העם, את האידיאלים הנסתרים שלו. היא מהווה גורם חינוכי ממדרגה ראשונה.

מיכצט שז אשת הרמטכ"ל. "זה לוקח כמה דורות עד שדבר כזה כמו אופנה מקבל צורה טבעית," מתנצלת פניו (מתחרז עם טוסקניני) במבטא הונגרי. "אי אפשר ומי גוחך להעתיק בארץ את איפנת המערב. אצלנו אקלים אחר, אור אחר, כל זה דורש חומרים וצבעים שונים מאשר באירופה. האופנה הצברית צריכה להיות שילוב של פשטות צברית, ססגוניות מזרחית וטכניקת התפירה המערבית!"

רעיונותיה המהפכניים של פניו, לילדת צ'כיה אדומת-השיער, נפגשו במחצית הדרך עם פעולותיה הנמרצות של אשת הרמטכ"ל, רות דיין שהרחורות שפיתחה תעשיית-בית-שלמה חדשה בישובי העולים, דאגה שכשרון-היהודים וכוח-היצירה של מאות עולים חדשים מארצות-המזרח לא יאבדו. החומרים שנוצרו

"צעירות" חצאית כותנה בצבע בדי, עם ארנקה וקוסי תימנית, לשעות היום. מבטאת את שאיפתה של היוצרת לפשטות.

צעירה הריקמה התימנית, הענווד בצורה תימנית אופיינית, אינו מחובר לחולצה. אפשר להשתמש בו כחגורה. הוא מתאים לתלבושת-הערב של הצברית האוהבת פשטות. כל חומרי הגלם המשמשים לתלבושות אלה הם מגדולי הארץ, המלבושים תוכננו לצורך זה.

"צעירות" בערב: רצועת ריקמה תימנית המקשטת את שולי החצאית, הופכת אותה לתלבושת-ערב נאה לצברית. הנעל מקושטת אף היא בריקמה תימנית, העשויה בחוטי כסף. העגילים הם מעשי ידי צורך מחצרמות, העובד למען חברת "משכית" הממשלתית.

"חוסיינה," על שם התימנית מנס'ציונה שרקמה את שולי וחפתי החולצה הארוגה אריגת-יד עיראקית (שמאל). הדוגמנית היא אדריכלית-פנים תמר דהשליט.

"בנרת," שתי מערכות המיועדות לנופש, בלבן ובאדום, מקושטות בפעמוני כסף (למטה). מתחתן, גרסי אדום.

טוניס גבוהים

מלבד טונים ותקליטים. כולל עולם המוסיקה גם כמה מעשים מוזרים ומימרות שנונות של גדולי המנצחים. המנגנים והזמרים. לקט של צלילים אלה מוגש בזה לחובבי המוסיקה בישראל.

טוסקניני טירוף וטלפון

כנר יהודי מנוחין, המבקר השבוע בישראל, סיפר על חזרה הראשונה שערך המנצח האיטלקי הגדול, ארתורו טוסקאניני. הם ישבו בחדר שקט במלון, וטוסקניני ניגן בפסנתר. לפתע צילצל הטלפון. טוסקאניני היה כה שקוע בקונצרטו לכינור של בטהובן, עד כי סירב להכיר במציאותו של הצליל הצלול הטורדני. "אולם אני", אמר מנוחין, "הרגשתי כאילו אני מתעלמים מציפירת אצבעה. הטלפון צילצל שנית, וללא תגובה. לפתע, לאחר הצליל השלישי, קם טוסקאניני ממקומו, תלש את הטלפון וכבד ליו מן הקיר בהפילו את הטיח שסביבו. מבלי לומר מלה. רק לאחר מכן, חזר לשל וותו הרגילה וללא כל הערה התיישב והמשיך לנגן כעלול לא קרה דבר.

הזמרת והזוב

אטרים מונטה, הזמרת האמריקאית המהוללת, היתה בת 17 בלבד כאשר הופיעה באופרה המטרופוליטנית בניו יורק בתפקיד הראשי של האופרה מיניון לתומאס הקהל יצא מכיוו ממש, כאשר באחת האריות שרה הזמרת הצעירה תח"מ גבוה ש' אורו משכה עד אין קץ. אפילו אמה לא האמינה למשמע אוניה. מיד לאחר דת המסר, מיהרה אל מאחורי הקלעים והתנשקה עם בתה: "מעולם לא שמעתי אותך שרה טון כזה קודם לכן", אמרה בזמעות. "מוכן שלא", אמרה פאטרים, "מעולם לא היה לי צורך בכך. ברגע שפתחתי את פי לשיר את הטון הזה, עף לו זכוכ ישר אל תוך פי, והייתי מוכרחה להחזיק אותו פתוח עד שהיצור הארוך החליט לצאת משם."

לא זה ולא זה

אטי קאסאצה, שהיה במשך שנים אחד מהל האופרה המטרופוליטנית, נבחר יום אחד בשעת בחינת זמרים חדשים. אחד מהנבחנים התנהג בשחצנות בלתי רגילה, כאילו מוכן מאליו היה שהוא יצליח יותר מכל האחרים. בראותו את המנהל המכובד, ניגש אליו ואמר בשיא הבטחון העצמי: "אני יודע שיש לי קול טוב, אבל הייתי שמח אילו הייתי מביע את דעתך בנוקדה אחת, שעדיין איננה ברורה לי כל צרכה. האם אני טור או באריטון?" "התשובה היא: לא", אמר גאטי והלך לדרכו.

במקום ערב. בוקר

מנצח הנדוע יוגין גוסנס לא שבע יום אחד רצון מנגינתה של התזמורת הסימפונית הלונדונית שניצח עליה. "רבות", צעק על המנגנים, "יצירה זאת צריך לנגן כמו ערב הכלולות, ואילו אחם מנגנים אותה כמו בבוקר שלאחריו."

יחי הפער

רתורו טוסקאניני ופיטרו מאסי קאני, מחבר האופרה קנאת בן-כפר, הוזמנו שניהם לנצח על קונצרט שנוער ל-

איש גדול וצנוע

זמר הפונו-האמריקאי יאן קיפור, רה לא שבע נחת ממעמדו בארצות הברית. נראה היה לו שטינו רוסי או כינג קרוסבי מפורסמים הרבה יותר ממנו. הוא קרא איפוא למנהל הפירסומת שלו ושאלהו לפשר הדבר.

"אני סבור", אמר לו הלה בגילוי לב, "כי הקהל סולד ממך במקצת בגלל התנהגותך ההיירה והמתנשאת. הקהל האמריקאי רגיל ליחס לבבי ופשוט מצד האמנים, ואתה מביט על כולם מגבוה."

"מה אני מתנהג כך?" צעק הזמר, "אני, יאן קיפור הגדול?"

הבו לנו שקט!

אשר הוסרט ספרה של פירל בוק האדמה הטובה, החליטו מפיקיו לפנות לקומפוזיטור ארינולד שיינברג, יוצר שיטת 12 הטונים, ולבקשו לחבר מוסיקה לסרט. שליח החברה הסביר לשיינברג את תוכן הסרט והתלהב יותר ויותר.

"שער לעצמך!" אמר, "סערה עצומה מתרחשת, שדה האורז נע ברות אנה ואנה, ולפתע, בעצם הסערה, מתחילה רעידת אדמה. האדמה כולה רועדת, ובו ברגע עצמו יולדת אוילאן, גיבורת הסרט, תינוק. איוו הזדמנות לצלילים!" "אם כל כך הרבה דברים נפלאים מתרחשים", אמר שיינברג באדישות, "למה לכם מוסיקה?"

הרעיון הוא כסף

אריה זאנזיק, המפיק ההוליוודי, סיפר לפסנתרן מוריו רונטל על כחנתו לייצור שורה של סרטים על חיי מוסיקאים גדולים.

"אני מוכן להתערב אחך על 10 דולאר", אמר רונטל בעוקצנות, "שאני יודע כיצד ייראה סרט כזה. דון אמשה יופיע בתפקיד פראנץ ליסט והוא לא יצליח בחיים עד שיפגוש באליס פיי. בדרך מקרה, הפזם אליס פיי באוזניו נעימה, שתינת לו את הרעיון לכתיבת הראפסודיה ההונגארית. אז יראה אושר ועושר אתה יחד."

זאנוק הוציא ללא מלים שטר של 10 דולאר מכיסו והושיטו לפסנתרן.

"אתה מודה איפוא כי זוהי התוכנית?" שאל רונטל.

"לא", ענה זאנוק, "אך הרעיון שדה לפחות 10 דולאר."

רא הכרי קובע

בן קצר לאחר מלחמת העולם השנייה הגיע הכנר פריץ קריינולר לסידרת קונצרטים בלונדון. מאחר שאיסטריה נמנתה על אויבות בריטניה במלחמה, כתב אחד מעיתוני לונדון: "הקהל שילך הערב לשמוע את הקונצרט, לא יבוא לשם על מנת לתת

כבוד לאיש שלחם תחת הדגל האוסטרי. הוא יבוא רק כדי לשמוע את הכינור הנפלא מי תוצרת גוארנרי."

לאחר שקריינולר סיים את הקטע הראשון בקונצרט, ותשואות סוערות מילאו את חלל האולם — נטל הכנר הדגול את הכינור וניפץ אתו לרסיסים.

"קניתי את הכלי הזה הבקר בחנות כלבו, במחיר שתי ל"ש וששה פנס", הסביר לקהל הנדהם, "ועתה אמשוך את תוכניתי בנגינה על הגוארנרי."

דמי הביטוח שולמו

פחת מנערוות המקהדה באופרה המטרופוליטאנית בניו יורק, שרצתה לעשות רושם רב על הזמרת המהוללת לילי פונס, פנתה אליה יום אחד ואמרה בכדרך אגב: "ביטחתי את קולי ב-10 אלפים דולאר!" "ומה עשית בכסף?" שאלה הזמרת מיניה וביה.

ההמונים מחכים בחוץ

מנצח הבריטי הנדע סיר מאל-קולם סאריגנט סיים לקול תשואות סוערות את הקונצרט הראשון שלו על אדמת ארצות-הברית, והנה נכנס חדרן לחדר-ההל-כשה שלו, ואמר: "אדוני, בחוץ מחכים לך מעריצין. הם רוצים שתתן להם חתימות!"

"לא ולא!" התרתח המנצח הקפדן. "הנו, הנו, אדוני האמן", אמר החדרן בענחה.

"טוב", התרכך המנצח, "אבל לא יותר מעשרים. בשום פנים לא יותר מעשרים."

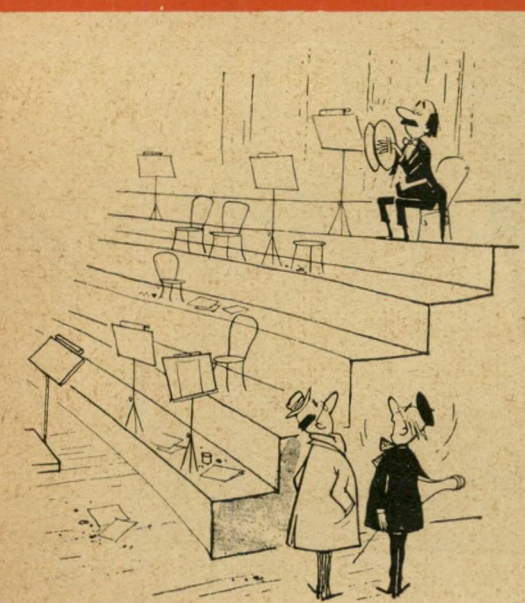
"מחכים רק שלושה", היתה התשובה האדיבה.

מנגן המנגן אחרון

כנר מיושה אימן והפסנתרן יוסף הופמן הלכו בצחתא לקונצרט של ישה חפץ, בו קצר האמן הצלחה גדולה. קירות האולם העדו מעוצם התשואות. מיושה אלמן התרגש מאד, החל לנגב את מצחו המיווע ואמר להופמאן: "חם כאן גורא!" "לא לפסנתרנים", השיב הופמן בחיוך.

לספור עד שש

יתור שנאבל, הפסנתרן המפורסם, כילה ערב אחד בחברת ידידו, יוצר תורת היחסיות אלברט איינשטיין. איינשטיין, שהיה כנר מושבע אך לא משובח ביותר, הזמין את שנאבל בהתלהבות לנגן אתו סונאטה של מוצארט. הפסנתרן המחמיר סבל בשתיקה את השגיאות הגסות של איינשטיין, אך כאשר סטה הכנר-החביב מן הקצב, לא יכול עוד לשאת וצעק לעבר המתימטיקאי בעל שם-העולם: "מה, זה, אלברט, אינך יודע לספור? אחת-שתיים-שלוש! אחת-שתיים-שלוש!"

הוא שקוע בחובות, לכן הוא עובר שעות נוספות

בסיפוי של קונצרט